

B Knihovna
Bedřicha
Beneše
Buchlovana

Píšu povídky, píšu básně...

... tentokrát ze zvířecí říše

červen 2018

*Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana
v Uherském Hradišti*

*Píšu povídky,
píšu básně...*

... tentokrát ze zvířecí říše

sborníček prací dětí z literární a výtvarné soutěže

červen 2018

*Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana
v Uherském Hradišti*

„Vše v přírodě – každá květina, každý strom a každé zvíře nás může mnohému naučit.“

Eckhart Tolle

Co máme společného se zvířaty? Je člověk pánem tvorstva? Mohou zvířata jednat jako lidé? Chová se člověk občas jako zvíře? Jak vypadá svět očima zvířat? Mají zvířata emoce?

V literární soutěži Píšu povídky, píšu básně... se nejen těmito otázkami mohly inspirovat děti našeho regionu. Název letošního, již osmnáctého ročníku kopíroval téma národního projektu Klubu dětských knihoven SKIP ČR. Motivace zvířecí říši zaujala 238 dětí a to nejlepší z tvorby mladých autorů vám předkládáme v našem sborníčku. Jsou to práce moc hezké, vždyť sedm se umístilo i v kole krajském! A to vše ještě umocňuje fakt, že v pátek 1. června 2018 byla v Zrcadlové kapli pražského Klementina pasována do řádu Rytířů krásného slova Valentýna Karafiátová, která byla ohodnocena nejvíce body nejen v okresním, ale také v kole krajském. Blahopřejeme!

Sborníček už potřinácté doplňují kresby z výtvané soutěže Ex-libris 2018. A porota vůbec neměla jednoduchou práci, vždyť posuzovala 249 prací, a jak napsal jeden z porotců, pan Libor Vodička: „*Také letos bylo těžké vybírat... Oceňuji nejvíce neotřelost námětu, preciznost provedení a také to, jak daný obrázek naplňuje zadání - tj. ex libris. Někdy je milý, pěkný obrázek, dobře ‚udělaný‘, ale ne úplně vhodný do knih, na to je vždy dobré pamatovat! Ale rozhodně platí, že se vybírá těžko a všichni, kdo se zúčastnili, mají můj obdiv a velké poděkování, neboť mi zpřijemili, zkrášlili ty chvíle, kdy jsem se tím úkolem vybrat a navrhnout k ocenění zabýval.*“

V porotě literární zasedly novinářky Olga Švecová, Alena Kučerová, redaktorka TV Slovácko Zuzana Gregůrková a knihovnice M.Čápková, H.Hanáčková a B.Jakoubková. Výtvarná porota rozhodovala ve složení Radmila Doskočilová, Jiří Hiršl, Jaroslav Hrabec, Josef Chalupský, Petra Jilíková, Silvia Kupcová a Libor Vodička. Všem děkujeme!

Naše díky patří také Vladimíru Koničkovi, který tak jako každý rok věnoval knižní odměny pro výherce.

Aneta Šleglová, 5. třída ZŠ Staré Město

Výsledky literární soutěže Píšu povídky, píšu básně, ... tentokrát ze zvířecí říše

1. kategorie – 1.- 3. třídy - poezie

- 1. místo** Elen Slavíková, 3. třída ZŠ U Pálenice Kunovice
2. místo Matěj Babula, 3. třída ZŠ TGM Uherské Hradiště
3. místo Natálie Kirchnerová, 3. třída ZŠ U Pálenice Kunovice
čestné uznání Patrik Sova, 3. třída ZŠ U Pálenice Kunovice

1. kategorie – 1.- 3. třídy - próza

- 1. místo** Jana Mergentalová, 3. třída ZŠ Velehrad
2. místo Elena Straková, 3. třída ZŠ a MŠ Jarošov ☺
3. místo Eliška Peterková, 3. třída ZŠ Polešovice

2. kategorie – 4.- 5. třídy - poezie

- 1. místo** Lukáš Němec, 5. třída ZŠ Polešovice
2. místo Jáchym Kubiš, 5. třída ZŠ Polešovice ☺
3. místo Karolína Beranová, 4. třída ZŠ a MŠ Buchovice

2. kategorie – 4.- 5. třídy - próza

- 1. místo** Filip Hrančík, 5. třída ZŠ Polešovice ☺
2. místo Eliška Hlaváčková, 11 let, Česká škola Rhein-Main, Německo
3. místo Klára Špoková, 5. třída ZŠ a MŠ Prakšice
3. místo Matěj Mahdal, 5. třída ZŠ J. Bublíka Bánov
čestné uznání Františka Mošťková, 5. třída ZŠ Vlčnov

3. kategorie – 6.-7. třídy - poezie

- 1. místo** Zoe Tomáščíková, 7. třída ZŠ a MŠ Traplice
1. místo Táňa Zatloukalová, 7. třída ZŠ Sportovní Uherské Hradiště ☺
3. místo Edita Smělková, 6. třída ZŠ Polešovice

3. kategorie – 6.- 7. třídy – próza

- 1. místo** Marek Buček, 13 let, Gymnázium Uherské Hradiště ☺
2. místo Kristýna Budačová, 12 let, Gymnázium Uherské Hradiště
2. místo Jan Červenka, 7. třída ZŠ E. Beneše Písek
2. místo Aneta Somrová, 6. třída ZŠ UNESCO Uherské Hradiště
čestné uznání Júlie Bříšťelová, 7. třída ZŠ U Pálenice Kunovice
čestné uznání Dorota Bučková, 6. třída ZŠ Mariánské nám. Uherský Brod
čestné uznání Nella Andryšková, 12 let, Gymnázium Uherské Hradiště

4. kategorie – 8.- 9. třídy - poezie

---

1. místo Věra Polášková, 8. třída ZŠ Chrastava
2. místo Eliška Hoferková, 9. třída ZŠ a MŠ Traplice ☺
3. místo Barbora Pavlová, 8. třída ZŠ UNESCO Uherské Hradiště
3. místo Lucie Pelikánová, 9. třída ZŠ a MŠ Bílovice

4.kategorie – 8.- 9. třídy - próza

---

1. místo Ondřej Kavka, 8. třída ZŠ U Pálenice Kunovice
2. místo Nikola Panáčková, 8. třída ZŠ UNESCO Uherské Hradiště
3. místo Karolína Gajdošíková, 9. třída ZŠ a MŠ Bílovice
3. místo Lucie Gajdošíková, 8. třída ZŠ a MŠ Bílovice
3. místo Kristýna Kuchařová, 8. třída ZŠ U Pálenice Kunovice
3. místo Sára Palčíková, 8. třída ZŠ a MŠ Bílovice
3. místo Klára Přikrylová, 9. třída ZŠ UNESCO Uherské Hradiště

5. kategorie – komiks

---

1. místo Valentýna Karafiátová, 8. třída ZŠ UNESCO Uherské Hradiště ☺
čestné uznání Radka Sentlová, 6. třída ZŠ Babice

☺ - práce byla oceněna také v krajském kole

Výsledky výtvarné soutěže Ex-libris 2018

---

1. místo Anežka Bílová, 11 let, ZUŠ Uherské Hradiště
2. místo Alexandra Petrů, 9. třída ZŠ Staré Město
2. místo Viktorie Kalinová, 9. třída ZŠ a MŠ Březolupy
čestné uznání : Tadeáš Fojtách, 9. třída ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod
Diana Horáková, 9. třída ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod
Zuzana Jurčová, 7. třída ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod
Ondřej Kec, 3. třída ZŠ Františka Horenského Boršice
Tereza Kočendová, 4,5 roku, MŠ Komenského Uherské Hradiště
Tereza Šimíková, 5 let, MŠ Komenského Uherské Hradiště
Aneta Šleglová, 5. třída ZŠ Staré Město
Anna Vaculíková, 9. třída ZŠ a MŠ Březolupy
Julie Vaňková, 10 let, 4. třída ZŠ Jarošov Uherské Hradiště
Barbora Vicaníková, 9. třída ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

---

1. kategorie – 1.- 3. třídy - poezie

Pohádkový zubr

Matěj Babula, 3. třída
ZŠ TGM Uh. Hradiště

Jeden zubr z pralesa,
ztratil se až do lesa.
Marně hledá cestu zpátky,
vytratil se do pohádky.

V té pohádce našel chýši,
udělal si z ní svou skrýši.
Pak založil osadu,
měla velkou ohradu.

V té ohradě měl i rýče,
zasadil si petrklíče,
kterými se živili.
Jedli také i jiné byliny.

Z těch bylin jim narostla křídla
a nebyla jenom z mýdla.
A tak za několik let,
podařil se slavný vzlet.

Letěl celých dvacet dnů,
přímou cestou do svých snů.
Spadl poblíž Volyně
k jedné milé rodině.

A tak všichni byli rádi,
že se spolu kamarádí.
Všechno dopadlo moc dobře,
tak už se vzbud', milý zubře!

Neposedný pejsek

Elen Slavíková, 3. třída
ZŠ U Pálenice Kunovice

Pejsek malý neposeda,
kost si v lese někdy hledá.
Ve skřini se někdy schová
moc dobře se ale nechová.
V lese často hledá,
nic na zub si nedá.

Až jednou brzy zrána,
napsala mi teta Jana.
Chce si jenom drobátko
pochovat naše štěňátko.
Když k nám dojela,
hrozná věc se stala!
Naše štěňátka se pokakala.

Diana Horáková, 9. třída ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

Ztracený pejsek

Natálie Kirchnerová, 3. třída
ZŠ U Pálenice Kunovice

Pejsek malý neposeda,
k domečku si cestu hledá.
Najde ji anebo ne?
Občas se však usměje.
Maminka ho hledala
a pak doma plakala.
Pejsek našel cestu zpět
začal se mu líbit svět.
Maminka se pousmála
přesto mu pár facek dala.

Sova

Patrik Sova, 3. třída
ZŠ U Pálenice Kunovice

Sova v lese houká,
Albert na ni kouká,
pejsek na ni štěká,
když spí,
i když tam má ceduli
bílou jako bleduli
a na té je napsáno,
že když je ráno,
že spí,
ať ji nikdo neruší.

Zuzana Jurčová, 7. třída ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

1. kategorie – 1.-3. třídy - próza

Jak lidé našli zvířata a zvířata našla lidi

Jana Mergentalová, 3. třída ZŠ Velehrad

Dávno byl ostrov Kakaguba. Tam žili lidé, radovali se, měli dostatek jídla, dělali různé oslavy, ale jedno jim scházelo. Byli tam sami. Lidé nevěděli, co jim chybí, ale něco je trápilo u srdce. Ptali se vůdce. Ale ten nic nevěděl stejně jako ostatní. Několik hodin cesty od ostrova Kakaguba byl ostrov Gubakaka. Na něm byl pravý opak. Zvířata se tam měla moc dobře. Všechno jim vyhovovalo, teplota byla příjemná, ovoce měli moc, ale taky jim něco scházelo. A taky nevěděli co.

Jednoho dne se vůdci ostrova Kakaguba narodil syn. Za několik týdnů a měsíců, možná i za několik let, se chystal otec na moře na lov ryb. Doufal, že třeba najde to, po čem všichni touží, i když netušil, co. Syn otce přemlouval. Chtěl s ním tolik jít, ale otec mu to nedovolil, protože nechtěl, aby se na moři něco stalo jeho synu, který má teprve pár let.

Syn si ale tajně stavěl loď. Vyplul, právě když byli už všichni kousek za mořem, kde ho nemohl nikdo vidět. Snažil se je pronásledovat. Ale vtom se stalo něco divného. Loď se náhle zastavila. A nevěděl proč. Mezitím otec přemýšlel nad tím, co by tak mohl jeho lidu scházet. Myslel si: „Jídlo? Toho přece máme plno. Oblečení? Toho máme taky dostatek. Tak co?“

Asi po hodině vypluli zas. Syn ale mezitím usnul, a tak je ztratil úplně z dohledu. Moře bylo rozlehle, nebylo vidět vůbec nic. Mezitím se syn probudil. Hrozně se vyděsil, protože nevěděl, kudy pluli lidé s otcem. Nevěděl, kudy doplul na tohle místo a nevěděl, kudy má plout dál. Stál na moři a netušil, co má dělat. Otci bylo úzko u srdce: přemýšlel, jestli se něco nestalo jeho rodu na ostrově, ale přece s nimi zanechal několik silných mužů, kteří by je určitě dokázali ochránit.

Raději se vydali na zpáteční cestu. V dálce viděli nějakou hnědou tečku. Když dopluli blíž, spatřil, že to je loď, a na ní syn, který mezitím znovu usnul. Otec se hrozně rozzuřil, protože synovi zakázal s nimi plout. Ale aspoň přišel na to, proč mu bylo předtím tak úzko u srdce. Naštěstí to dobře dopadlo.

Vzal syna, který spal, naložil ho na jejich rybářskou loď a pluli zpět k ostrovu. Všichni lidé začali jásat – jako pokaždé, když se vracel jejich vůdce. Vůdce syna uložil do jejich domu. Radil se s lidem, kdo bude mít syna na starosti, aby se to už víckrát nestalo. Nabídl se jeden starý muž, že stejně nemá co dělat a že ho klidně bude hlídat.

Plynuly dny a syn byl stále smutnější. Protože se nemohl bez staříckého muže nikam hnout. Měl ho pořád na očích jako jestřáb. I když už byl starý, tak oči mu fungovaly dobře. Takový život si syn nepředstavoval. Jednu noc ho napadlo, že uteče – na jiný ostrov. Tak si začal znovu stavět loď. Asi čtyři noci loď stavěl a nikdo si ho naštěstí nevšiml.

Jednoho dne pro syna přišel ten úžasný den. Konala se slavnost a tím vlastně i porada pro starší lidi. Syn tam jít nemohl – byl ještě dítě. Staříček šel do chýše a řekl: „Tady zůstaneš zamčený a ani se odtud nepohneš. Neopovažuj se nikam utíkat!“ a odešel na slavnost na druhý konec ostrova. Syn využil chvíle, vykotal pod chýší díru, šel na tajné místo, kde si schovával loď, a vyplul.

Plul dlouho a dlouho, až doplul na jeden ostrov. Začal volat, jestli tam nikdo náhodou nebydlí. Ale nic se neozývalo. Syn si řekl, že tady by mohl bydlet. Žádné lidi z jejich kmene nenapadne jet až tak daleko. Rozhlížel se kolem. Netušil, že na tom ostrově není tak docela sám, bylo tam totiž několik dalších živočichů. Sledovalo ho totiž několik očí zvířat. Ta se před ním schovávala. Ještě nikdy lidi neviděla. Bála se ho. „Asi už se musím radši vrátit, aby na to moji lidé nepřišli,“ pomyslel si syn. Z průzkumu ostrova se pomalu vydal na zpáteční cestu k moři.

Netušil, že ho celou cestu sleduje několik zvířat. A mezi nimi i tygr. „Hmm, dlouho jsem nejedl. Zaútočím na toto zvláštní zvíře!“ Lehce seskočil z větve a rozběhl se. Syn slyšel, že za jeho zády někdo běží. Byla to nějaká zvláštní příšera. Vtom z druhé strany vyběhla nějaká další příšera. Myslel si, že ho zabijou, ale stalo se něco zvláštního. Příšera, co běžela naproti němu, skočila na neznámého tvora, co byl za ním a tím ho zastavila. A syn nevěděl proč. Chvilí přemýšlel, ale pak se odvážil k neznámému stvoření, které ho předtím zachránilo, jít. To couvalo, couvalo, bálo se ho, ale nechtělo utéct. Konečně dostalo svého nepřítele, kterého už dlouho toužilo skolit! A proto se mu ani teď nechtělo vzdávat. Příšera zatla zuby a syn na ni sáhl. Ucítit úžasnou hebkou srst. „Kdo to je? Kdo jsi? To je úžasné, to bych chtěl mít doma. Musím to ohlásit svému lidu!“ Vtom si uvědomil, že kdyby to teď lidu řekl, přišli by na to, že byl celou dobu tajně pryč. Proto sáhl na srst ještě jednou, a vydal se na zpáteční cestu s dobrým pocitem v srdci.

Šťastně se vrátil, tak tak to stihl, než se lidé vrátili ze slavnosti. Stařeček chvilku nato vletěl do chýše a viděl syna, jak se tváří strašně zpruženě. „No nic, mně je to taky líto, že jsem tě tu musel nechat, jak jsi to zvládl!“ „Dobře, jenom tady byla strašná nuda.“ Syn šel spát, a když usínal, přemýšlel nad dnešním zážitkem s těma podivnými stvořeníma. Přemýšlel nad tím, jak se další noc znovu vydá na ostrov.

Syn se ráno probudil, den prožil zase každý krok se stařečkem a v noci se vydal na výpravu na ostrov. Cesta byla namáhavá, ale syn to zvládl úplně v pohodě, protože se těšil na úžasné stvoření. Doplul na ostrov a před očima viděl hrůzu. Ta příšera, co ho předtím chtěla zabít, ležela mrtvá na zemi. Aniž by o tom syn věděl, tvor, který ho předtím zachránil, byl v blízkém houští a pozoroval ho. Syn doufal, že podivné stvoření, které ho předtím zachránilo, se tu znovu objeví, ale zatím nic. Najednou se něco za ním šustlo, syn se otočil a spatřil úžasné stvoření. Nádherně bílé, s hebkou srstí. Oči mělo hnědé a roztomilý čumáček. Ocések mělo zvednutý nahoru a vypadalo velmi spokojeně. Syn chtěl znovu přejet po hebké srsti. Doufal, že stvoření mu neuteče. A jeho přání se splnilo. Stálo na místě, jako kdyby tam vůbec nebyl. Protože jak poprvé syn sahal na krásnou hebkou srst, tajemnému tvorovi se ten pohyb moc líbil, bylo to příjemné. Syn zabořil svou tvář do hebké srsti a skoro usnul – dokud ho neprobudil řev létajících srovnání. Syn si s bolestí v srdci uvědomil, že kdyby tady tohle měl doma, byl by štěstím bez sebe a už by ho nikdy nic netrápilo. Jenomže věděl, že mu to otec nedovolí. Ale možná ... že to je ono! Možná že opravdu přišel na to, co jeho lidu tak chybí. Nevěděl. Chtěl to otci říct, jenomže se bál, že se rozzlobí a zabije všechna ta úžasná stvoření. Tvor se k synu přimkl a začal spát. Syn jako kdyby už byl v nebi. A tak poznal pravou lásku.

Rozhodl se, že zatím o tomto svém cestování po ostrovech nikomu nebude říkat. Snad ale jednou ten čas určitě přijde. Doufal, že otec bude moudrý a řekne, že si ty tvory může převézt domů. Začalo se rozednívat a syn se musel vrátit. Naposledy zabořil hlavu do měkké srsti, stvoření objal rka: „Měj se tady úžasně. Snad se pro tebe budu moct někdy vrátit a už s tebou navždycky žít.“ Vzal si pádlo a vor a plul domů. Doma lehce zalehl do postele, aby ho nikdo neslyšel a na chvilku usnul. Den strávil jako v mrákotách, myslel jen a jen na krásné stvoření. Ostatní vůbec nevnímal.

Další noc znovu vyplul – aniž by věděl, že otec ho sleduje. Syn plul v patách se svým otcem. Doplul na ostrov a čekal na svého kamaráda. A opravdu už po chvíli ho spatřil, jak se k němu s vrtěním ocasu blíží. Vypadal moc šťastně, že jeho kamarád už se vrátil. Otec je celou dobu sledoval. Myslel si, že toto podivné stvoření je pro syna nebezpečné. Ale když viděl, jak se spolu mazlí, usmívají se na sebe a jsou spolu šťastní – vtom mu blesklo! Tohle je to, proč jeho lidé steskem onemocní. To je to, co jim chybí! Dal tomu jméno „zvířata.“ Vyskočil, objal syna a hned potom se obrátil k podivnému stvoření. Stvoření před ním cukalo, ale nechalo se taky pohladit. Otec byl nadšený! „Synu, tys to dokázal! Tys našel to, co našemu lidu tak chybí!“

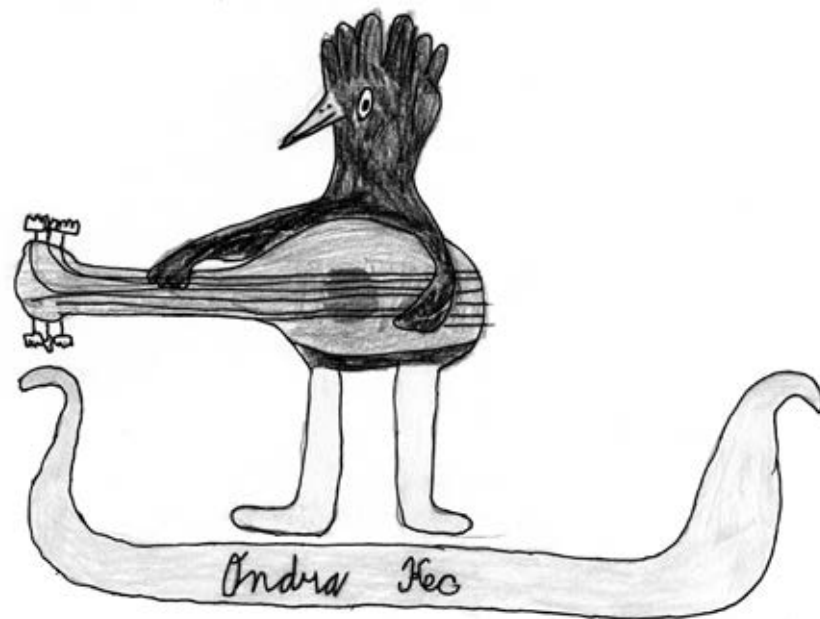
„Ano, ale ono tady nežije samo, je jich tady na ostrově mnohem víc.“ A z úkrytů se začali vynořovat další tvorové. Syn je v úžasu sledoval a hned jim dával jména: „Tak toto by se mohlo jmenovat pes, tohle opice, tohle papoušek. Pohlédl na další stvoření, které se mu hnusilo při vzpomínce na strašnou chvíli,

kdy myslel, že ho zabije. „A tohle Tygrrrr“ a zaklepal zuby. „Tak pojď, synu, přejedeme na náš ostrov a oznámíme všemu lidu, že jsme konečně našli to, co nám všem tolik chybělo. Vezmeme všechny lodě a převezeme tvory na náš ostrov.“ „Joooo!“ vykřikl syn nadšeně. Doufal už předtím, že jeho otec bude moudrý a přistoupí na to, ale doteď tomu moc nevěřil. A ono se to splnilo. Vzali vor, syn se rozloučil se psem a slíbil mu, že se pro něho brzo vrátí, a odpluli.

Připluli na ostrov, probudili všechny lidi a řekli jim, že se konečně našlo to, po čem všichni toužili. Otec na ně zakřičel: „Rychle se oblékněte, vytáhneme všechny lodě z jeskyně a přivezeme si je k nám.“ „A koho?“ vykřikl jeden z mužů. „No, já se synem jsme jim dali jméno zvířata. Uvidíte, jsou opravdu úžasní!“ „Tak dobrá,“ řekl muž a odpluli na ostrov. Zvířata jako kdyby čekala, že pojedou do nového domova. Byla tam všechna shromážděna. Dokonce i tygr. Miminka si zamluvaly opičky, lidé na pomoc k lovu ryb tygry a každý si pro sebe našel to, po čem toužil. A syn to, co nejvíce ze všeho miloval, svého psa. „Tati, víš co, všechna taková zvířata se budou jmenovat psi, ale tento bude mít ještě zvláštní jméno. Vali.“

Nemocní lidé zůstali na ostrově, ale jakmile se lidé se zvířaty vrátili, nemocní se okamžitě uzdravili. Všichni lidé byli spokojeni. Syn prožíval se psem dobrodružství. Naučil ho chodit do lesa, lovit ryby, a když byl s ním, nikdy se ničeho nebál. Byl to prostě jeho nejlepší přítel.

A TAK VZNIKO KAMARÁDSTVÍ MEZI ČLOVĚKEM A ZVÍŘATY.

Ondřej Kec, 3. třída ZŠ Františka Horenského Boršice

O toulavé kočce

Elena Straková, 3. třída ZŠ a MŠ Jarošov

Jsem toulavá kočka. No, vlastně jsem utekla ze své rodné vesničky, protože se mi zdála moc obyčejná. Utekla jsem do Uherského Hradiště, kde jsem očekávala mnoho zajímavých věcí. Šla jsem z náměstí Mariánského na Masarykovo ulici, která se nazývá Prostřední. Byla tam spousta domů a také jedna vysoká šikmá věž. Raději jsem se rozběhla, aby na mě nespada. Celá udýchaná jsem doběhla na konec ulice k lékárně U Zlaté koruny. Vrtalo mi hlavou, který uličník pomaloval tak krásnou budovu tolika dopisními obálkami. Otočila jsem se a do očí mi padla kašna se zurčící vodou. Byly na ní dvě ryby omotané kolem sebe. Hned se mi začaly sbíhat sliny. Skočila jsem na ty ryby a zakousla se do nich. Ó, jak byly tvrdé! Málem jsem si vyrazila zuby! Najednou se mi začalo stýskat po mé vesničce. To je tak, když hloupou kočku pálí dobré bydlo!

Svět očima zvířat

Eliška Peterková, 3. třída ZŠ Polešovice

Ahoj, jmenuji se Ema, jsem zakrslý králíček. Patřím Elišce, která mě dostala k narozeninám. Mám tři roky a bydlím v kleci. Když je léto, tak mám dřevěnou králíkárnou venku na terase. Takže jsem vlastně šťastný králík, mám dva byty. Jeden zimní a jeden letní. Letní byt mám asi raději, jsem venku, poslouchám ptáčky, běhám po trávě, a když mám chuť, tak si kousek ukousnu, nejraději mám pampelišky. V kleci mám pítko s vodou, žlutý seník se senem, do misky dostávám granule. Jako pamlsk mi Eliška dává jablíčko nebo mrkvičku a úplně nejraději mám tvrdý rohlík. Brousím si o něj zoubky, někdy dostanu i ruličku toaletního papíru, ale tu hned roztrhám. Co se týká záchodu, tak nemám takový jako lidé, ale mám v rohu klece záchod přímo určený pro králíky. Eliška mi do něj dává taková malá dřívka, říká tomu peletky.

Pokud mě Eliška někam veze, tak mám červenou přepravku pro králíky. Ale tu ráda nemám, je v ní těsno. Nevím, jestli by se lidem líbilo být někde tak namačkaný. Naštěstí to nepoužíváme často, jen když jedeme k panu veterináři. Eliška vždycky vezme i moji průkazku, ale ne tu na autobus, tu nemám, ale tu, kde je napsané, kdy jsem se narodila a kdy jsem dostala očkování. Eliščina maminka říká, že Eliška má taky podobnou průkazku, takže jsem skoro jako ona. Obě jsme se narodily v listopadu. Já mám heboučkou srst bílé barvy s rezavými skvrnami na zádech. Mám ráda, když mě někdo hladí, nejpříjemnější to je za ušima. Eliška si se mnou hraje, občas mě zabalí do deky a chová mě jako miminko, držím, ale moc příjemné mi to není. Víím, že jí tím udělám radost.

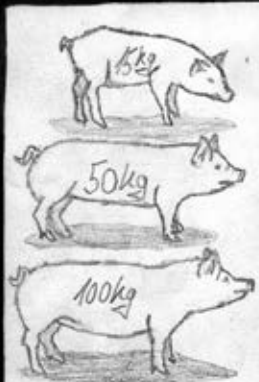
Ale i já umím pozlobit, tak jako všechny děti. Jednou Eliščina rodina grilovala a já pobíhala kolem. Napadlo mě, že bych se mohla proběhnout i dál po zahradě. Seběhla jsem dolů ze schodů do zahrady, nikdo si mě nevšiml. Pásla jsem se na trávě, ale potom jsem se rozběhla po chodníku k modrým kvítkům. Krásně voněly, chtěla jsem je ochutnat. Keře byly husté a byl v nich krásný stín. Parádní skryš, ale za chvíli jsem slyšela, jak mě všichni hledají. Ani jsem se nepohnula, byla to legrace. Po chvíli mě ale Eliška našla. Nechápu proč, ale zlobila se. Říkala, že se o mě moc bála. Od té doby si mě hlídá a už se mi nepodařilo vydat se na takový výlet. Eliška mluvila o nebezpečí, nevím, co tím myslela, ale asi jí budu věřit a jsem ráda, že se o mě někdo tak dobře stará a má mě rád.

Sníval jsem o tom, že se jednou zase schledám se svou mámou a budeme spolu všichni žít někde jinde. Někde, kde nejsou žádné mřížě, které by na's vězňili.

Denže, když se probudím, krutá realita mi pokaždé vpelel kulkou pravdy přímo do srdce, snad abych pochopil, že se to nikdy nestane.

Postupem času jsme rostli a přibívali uvažě.

Už jsme byli tak velcí, že jsme dostali každý svou vlastní klec. Bylo tam tak málo místa, že se tam nedalo ani polknout.

Začal jsem se ptát.

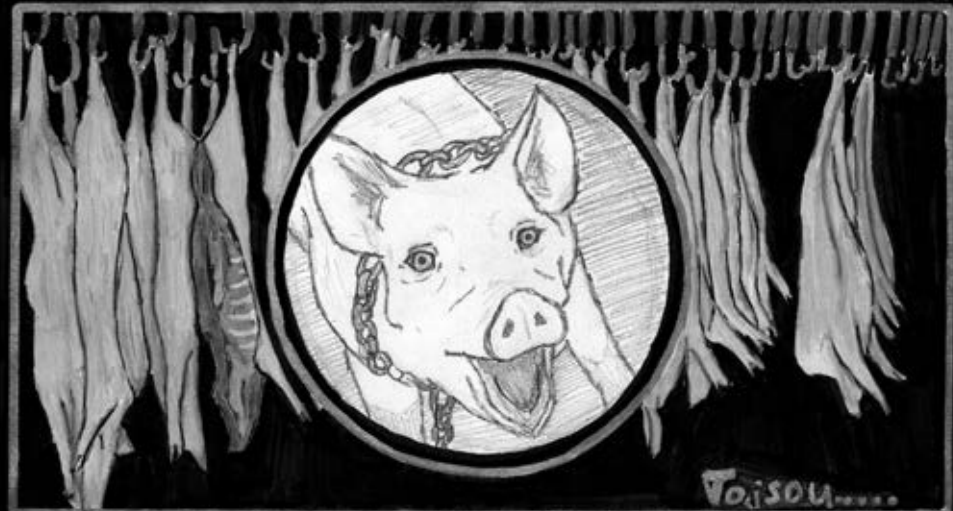
Nerozuměl jsem tomu, proč nás tu má žít v těchto klecích a tak, proč se nás počítá váží a přeměřují.

Po několika dnech dlužná duševní zkouška mě a nás začali odvádět, ale zpátky se už nikdo nevrátil.

Zanedlouho se přišli i pro mě. Během toho, když mě odváděli, jsem si naivně pomyslel, že až půjdu kamkoli, budete tam lepší než tady v tomto vězení.

Pak jsem ale prošel dveřmi, ke kterým jsme celou dobu směřovali. Nemohl jsem uvěřit tomu co jsem tam spatřil. Srdce mi bušilo jako o závod a mou mysl začal vyplňovat ochromující strach, když jsem se díval na tu hrůzu.

Ach bože, celý svůj život jsem jen pozoroval své vrahy, nechal jsem je, ať mě vykrmují, měří, váží a teď mě chtějí zabít? Drželi mě tu za těchto mřížemi celý můj život jen protohle! Nemůžu uvěřit tomu, jak jen dokážete být tak krutí a nelítostní! To va's už nezastaví?! ➔

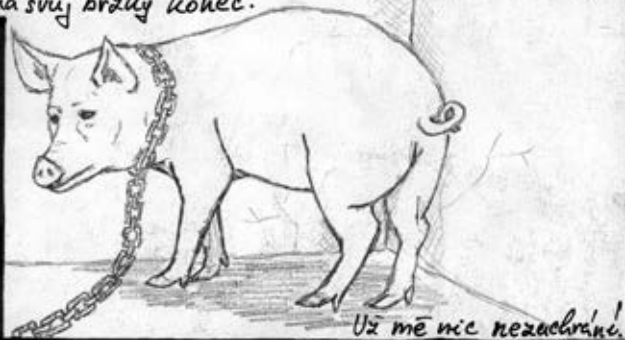

Slovo LIDSKOST je jen prádne slovo, které se občas říká.
Zakrýváte si uši před pravdou, která na vás ze všech stran
křičí, ale vy ji odmítáte poslouchat a ignorujete ji.

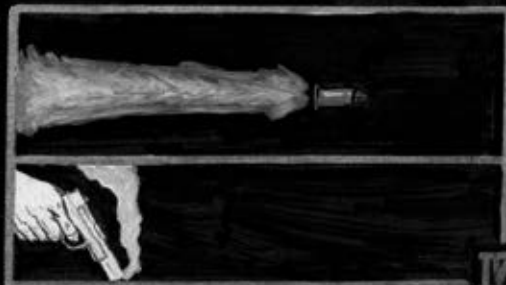
Až napultech si mě budete zvědavě prohlížet,
dřív byste mě totiž vidět nechtěli. Nechtěli
byste vidět zoufalství v očích, když vás o restování prosím.

Jenže je to marnivé, teď už stojím přivázaný a se strachem
pozoruju své ho katanu, jak se ke mě nelítostně blíží.
Tady v této místnosti obklopený nehybnými těly svých blízkých
se křičím a přepravuju na svůj brzký konec.

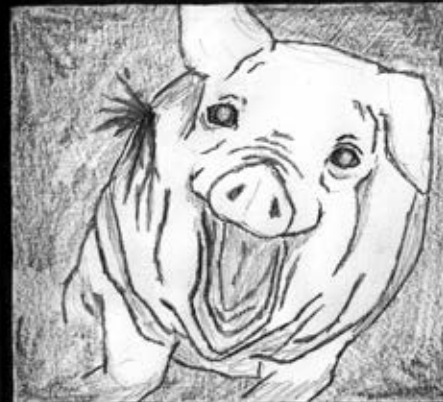

Už mě nic nezachrání!

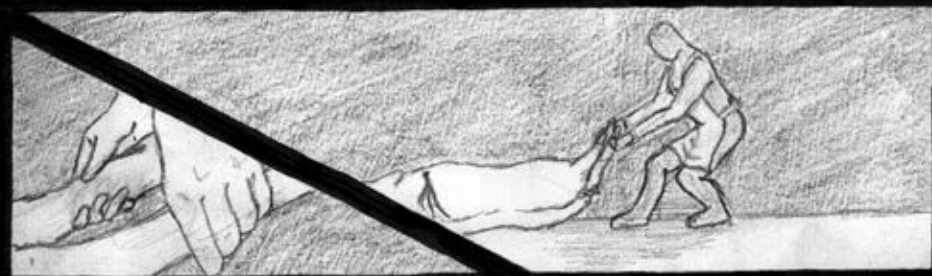

IV.

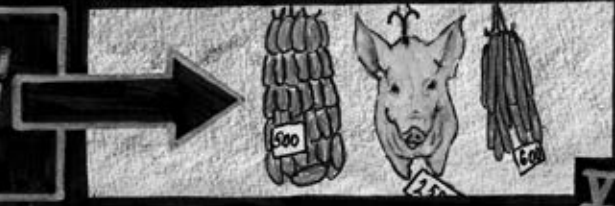
Před očima vidím krev svých bratrů a v
uších mi zní můj vlastní křik, který
se rozléhá po celé místnosti.

Pak mé tělo s tupou rávou pa-
dne na zem a já jsem mrtev.

PO ZPRACOVÁNÍ

V.

Krtek

Lukáš Němec, 5. třída
ZŠ Polešovice

Krtek, to je zvláštní zvíře,
celý život leží v díře.
Dělá v zemi cestičky,
je docela maličký.

Žere mušky, žízaly,
a je celkem pomalý.
Je to malý samec,
černý hmyzožravec.

Má dvě velké pacičky,
těmi dělá chodbičky.
Protože jen v zemi dřepí,
je úplně slepý.

Když se začne země zvedat,
zahradník ho vidí nerad.
Uvidí-li kopeček,
kdo to dělal? Krteček.

ZOO

Karolína Beranová, 4. třída
ZŠ a MŠ Buchlovice

V zoologické zahradě
zvířata jsou v náladě.
Jsou hodná, milá
a lvičata roztomilá.
Máme tu i opice,
zebry, lvy i slonice.

Opice s orangutany
loupou si samy banány.
Papoušci tu létají,
návštěvníky vítají.
Sovy hledí bystrým okem
jako by pod mikroskopem.

Všichni jsou tu natěšení,
zvířata jsou k potěšení.

Cesta z města očima křečka

Jáchym Kubiš, 5. třída
ZŠ Polešovice

Narodil jsem se do světel
velkoměsta,
pak čekala mě do Zverimexu cesta.
Tam jeden kluk mě uviděl
a hned pro mě slabost měl,
po srsti mě pohladil.
Asi jsem se zalíbil.
Chtěli doma mazlíčka,
tak mám nového páníčka.
Auto jede, vrčí, houká,
do krabice na mě kouká,
tváří se jak kamarád.
Snad bych ho mohl mít i rád.
Teďka cítím trochu zimu.
Jen abych nechytil rýmu!
Když udělám hepčí,
hned mám domek lepší.
Je v něm teplo, mám tu vodu,
taky žrádlo – na pohodu.
Můj pán si chce často hrát,
umí se mi hezky smát,
dělá se mnou skopičiny.
Nevím, jak by křeček jiný
přežil tahle úskalí.
Dobře si mě vybrali.
Já jsem také spokojen.
Vidáme se každý den,
mám však i své soukromí,
když únava mě ochromí.
To pak můžu klidně spát
a nechat si něco zdát.
Třeba o světlech velkoměsta ...

Zvířecí biatlon

Filip Hrančík, 5. třída ZŠ Polešovice

Včera se konal 11. ročník biatlonu pro lesní zvířátka a opět byla hojná účast.

Hned po startu se dostala do čela paní veverka, ale brzy ji předjel pan slepýš, protože paní veverka uviděla fanouška s oříšky a byla diskvalifikována za opuštění trati. Pan slepýš hned v první zatáčce neviděl strom a naboural do něj. Na střelnici při první střelbě nezabodovaly hned dvě závodnice - paní žába si všimla poletujícího hmyzu a všechny náboje vystřílela po něm, a tak musela jít na pět trestných kol. Stejně tak to dopadlo i s paní husou, která nevidí dopředu, a tak natočila hlavu a při tom natočila i svoji zbraň a všechny náboje vystřílela do hlediště. V dalším kole si pan bobr, jak je jeho zvykem, ohlodal pažbu a také lyže, takže nemohl pokračovat. Diskvalifikována byla také paní užovka, která všechny střelby absolvovala vleže. Před poslední střelbou zůstali v boji o první místo pouze jelen, lišák a tchoř. Jelenovi se však zamotala do parohů puška, a než ji vymotal, byli všichni pryč. Už to vypadalo na vítězství pana lišáka, ale ukázalo se, že celý závod podvádí. Pohrozil totiž paní slepici, že ji sní a ta se ze strachu ukryla za terče a sklápěla mu i ty, které nesestřelil. Před poslední střelbou však musela nutně odběhnout a snést své vajíčko, a tak lišák musel na trestná kola.

Vítězem se stal pan tchoř, který využil toho, že když byl na střelnici, tak vedle něho nikdo nechtěl střílet.

Dobrodružství šišky Jáchyma

Eliška Hlaváčková, 11 let, Česká škola Rhein-Main, Německo

Byla jednou jedna malá šiška, která bydlela na modřínu a po celý rok sledovala, jak opadává jehličí. Ještě o jednu malou chvíli zpět: když bylo jaro, tak na modřínu rozkvétala poupata šišek. Pan Modřín, Borůvková ulice 63 A, to byla adresa, kde zrovna rozkvétala i ta naše šiška. Podle lesního zákona si každý strom musí všechny šišky nějak pojmenovat.

Náš modřín si vždy uměl vymyslet jména pro úplně všechny šišky. Ale tento rok ho už tak dobrá jména jako Mimiboss nebo Altrikán nenapadala, místo toho se šišky jmenovaly třeba Šmudla, Brepta nebo Honza. Byla to taková známá pohádková jména. Když už ho ani pohádková jména nenapadala, použil jména lidí, a naši šišku pojmenoval Jáchym. Jáchym byl (visel) úplně nahoře, vedle...

Jáchym se hned seznámil s Breptou, který se stal jeho nejlepším kamarádem. Viseli vedle sebe úplně nahoře a pod nimi viseli další jejich kamarádi: Šmudlinka, Orlinka, Breptinka, Šmudla a taky jeden zlý šišák s jeho bandou. Ten šišák se jmenoval Zobablábol, což znamená zhruba tolik jako „zobák plný blábolů“. Tak to taky bylo, Zobablábol pořád něco blábolil, jako například: „Hele, proč nerosteme na jabloni?“ Jáchym si odpustil mu říkat, že to nejde, co on za to mohl, že se Zobablábol neučí z knih, které dostali od Modřínu?

Ale stejně se mu v jeho domově líbilo. Do té doby, než Orlinku sestřelil nějaký hloupý člověk šípem. Všichni smutnili, než jednoho krásného dne dostali od Orlinky dopis nesený sýkorkou...

Ahoj kamarádi, píšu vám, ať nesmutníte, zraněná sice jsem, ale hrozné to není. Nějaký hodný smrk mě vzal k sobě, a mám se tu docela dobře. Moje adresa je: paní Smrková, Salátová ulice 36 E. Vaše Orlinka

Od té doby už nebyli až tak moc smutní. Přišel podzim a všichni si povídali o tom, jak budou opadávat. Jáchym se toho zhroutil, nemohl si totiž představit, že bude muset k lidem (jejich Modřín jim totiž říkal, že pod stromy v lese chodí lidi a sbírají je). A tak udělali plán, jak utéci před lidmi, i když nevěděli, co by s nimi lidí udělali.

Jáchym s Breptou se rozhodli, že se prostě pokusí zůstat na stromě, dokud nenapadne sníh. Sice nevěděli, co to je, ale jejich modřín jim o tom vyprávěl a říkal, že je ten sníh prý studený. Napsali rychle dopis pro Orlinku, aby věděla, že o jejím dopise vědí a aby se stihli podepsat všichni, než někdo opadne.

Milá Orlinko, posíláme ti tento dopis, protože přišel čas opadávání.

Naposledy s tebou chceme mít všichni kontakt, a jestli nejsi daleko, tak bychom mohli i doufat, že se ještě uvidíme! Tvoji Jáchym, Brepta, Šmudla, ŠMUDLINKA a Breptinka.

Hned potom, co dopis všichni podepsali, se už museli s prvním rozloučit: „Ahoj, měj se dobře, Breptinko!“ Plačtivě sledovali, jak ležela dole na zemi. Pak podal Brepta vrabci dopis - chtěli ho sledovat, než by jim zmizel z dohledu, ale kupodivu zjistili, že Orlinka nebydlí o moc dál než 17 stromů.

Přišly časy, kdy mrzlo, skoro všichni opadli, na stromě už zbyli jen Jáchym a Brepta. Bohužel Brepta spadl hned poté, co se začali radovat, že by jim to mohlo vyjít. Jáchym se proto rozhodl nezůstat viset a kroutil se a kroutil než... to nevzdal. Viděl, jak přichází člověk přímo k jejich stromu (teď „jeho stromu“) a přímo k Breptovi! A vtom ho napadl super nápad neboli super super nápad nebo možná jenom nápad - a totiž: „Milý Šože (šiškový Bože), prosím Tě, abys mi pomohl spadnout, už jsem to zkoušel a nešlo to. Dej mi prosím znamení, abych poznal, co mi odpovídáš.“ A vtom najednou: „Bumm!“, „Bác!“, „Auvajs!“ To bylo spadnutí Jáchyma, náraz do Brepty a Breptovo: „Auvajs!“ A pak je chytila malá ruka...

„Hele, Brepto,“ ozval se náhle Jáchym, „plán neklapl, tak co takhle udělat plán B?“ „Hmm,“ zněla odpověď. „A já už vím jaký!“ rozzářil se Jáchym. „Prostě budeme souhlasit s tím, co se děje,“ dokončil Jáchym svou velmi ale velmi krátkou přednášku. A tak se stal Jáchymův návrh jejich plánem B. Jáchym začal vyprávět Breptovi, co si tak představuje, kam je ta ruka asi nese a jaké to tam asi bude: „Myslíš, že tam budou i jiné šišky jako my? Já myslím, že... že vlastně nevím, ale možná tam budou i nějaké jako Zobablábol, co myslíš ty, Brepto? ...Brepto? ...Brééptóó!“ Ale Brepta už tam nebyl! Jáchym se koukl nahoru - nic, vedle sebe - nic, na druhou stranu - nic, dolů - a co neviděl, dole na zemi si jeho nejlepší kamarád otřepával z šolenou (kolenou) hlínu. Vedle něho na ruce uviděl obtisk Breptových zubů (pokud jste to nevěděli, tak šišky mají zuby, a ne jen tak ledajaké zuby, když něco živého kousnou, tak to to živé začne svědit jako komár, a taky ještě něco, říká se jim šuby!), tak mu bylo hned jasné, jak se Brepta dostal tam dolů. On ale nechtěl do té ruky kousat, a proto se zamyslel.

Vtom kolem něho proletěl komár (jak mu vyprávěl jeho modřín, šišky se s komáry kamarádí), on dosud nenašel odvahu nějakého komára oslovit, ale přesně to teď udělal: „Ehmm... komáre... mohl bys... no... prostě, jak bych to řekl...“, „Zzz, prostě kousnout do ruky?“ zabzučel komár a než mu Jáchym stihl odpovědět, tak ještě dodal: „Zzz radostíííí!“ Ozvalo se: „Auuuu!“ a „Bum!“ a Jáchym dopadl vedle Brepty. A zatím, co se ta ruka škrábala, uháněli pryč.

Běželi tak dlouho, dokud je nezačaly bolet šozičky (to jsou jejich malé šiškové nožičky). Zastavili se a rozhlíželi se, kam to došli: jeden malý smrk a jeden velký starý modřín. „Počkat, nejsme náhodou u nás doma?“ vyhrkl Brepta. Koukli se na malý kamínek a opravdu: Borůvková ulice a na velkém modřínu stálo: pan Modřín, 63 A. Ale zpět na svůj modřín už nemohli, takže se rozhodli, že půjdou hledat své kamarády. Jenže nevěděli, kterým směrem se mají vydat, nepamatovali si bohužel ani to, z jaké strany přiběhli. A tak Jáchym zavřel oči a zatočil se. Brepta zatím počítal do 6 (protože to dál neuměl), a když dopočítal, tak se vydali tím směrem, ve kterém se Jáchym zastavil.

Ale co to, v Salátové ulici na jednom smrku ještě visela jedna šiška. „Jáchyme!? Brepto!? Jste to vy?“ volala ta šiška shora. „Orlinko!?“ vykřikli oba zároveň. „Paní Smrková,“ obrátila se Orlinka na smrk, na kterém visela, „můžete mě prosím pustit, dorazili mi věrní kamarádi.“ A tak se Orlinka dokutálela za

svými kamarády. „Vyprávěj, vyprávěj!“, prosili Jáchym s Breptou Orlinku. „Ne tady, tady je zima. Postavíme si nějaký domeček, tam bude teplíčko“, vysvětlila Orlinka. A dali se do toho. Svými šuby a šozičkami vyhrabali tunel do země a na jeho konci byla velká místnost, do které by se vešly i dvě krávy, kdyby se zvládly protáhnout tím tenouličným tunelem. Nad vchodem do toho tunelu udělali střechu z klacků, co nasbírali a šup, už seděli všichni tři vevnitř.

Orlinka začala vyprávět, a když zrovna byla u toho, jak přišla k paní Smrkové, slyšeli najednou shora povědomé hlasy: „Už jste slyšeli, co se stalo se Zobablábolem? Seděl na jabloni a představoval si, jak je to hezké, když šel kolem malý kluk, který si ho spleť s jablkem. Ale jakmile se začal bránit, tak si ten kluk všiml, že je živý a vzal si ho domů a chtěl mu oblékat šatičky... hele, tady je nějaká díra, myslíte že tu někdo bydlí?“ znělo to jako Breptinka. „Já nevím, můžeme se podívat, ne? Ale podle mě si to Zobablábol tak trochu zasloužil...“ to znělo zase jako Šmudla. Jáchym, Brepta i Orlinka ty hlasy poznali a zavolali: „Jen pojedte!“ Ozvalo se: „Hop, hop a hop.“

A byli tam všichni, nejlepší kamarádi zase spolu, no není to šťastný konec? Ale ještě to není všechno. Poté, co Orlinka začala její příběh povídat znovu, tak se k nim zatoulal krtek a skamarádil se s nimi. Spojil jeho podzemní, no řekněme, byt s jejich velkou místností, do které by se vešly klidně i dvě krávy, kdyby se zvládly protáhnout tím tenouličným tunelem.

A tak s jejich kamarádem krtkem v jejich velké místnosti žijí ještě dnes šťastně a vesele!

A co se stalo se Zobablábolem? Ten jeho kluk mu obléká šatičky ještě dnes.

Bez názvu

Klára Špoková, 5. třída ZŠ a MŠ Praxšice

Bylo krásné slunečné ráno a já jsem vstala se špatnou náladou. Přesto jsem vyrazila na lov. Měla jsem velký hlad, jenomže jsem nic neulovila, protože ti, kteří mě zahlédli, hned utekli. Vracela jsem se zpět domů a tu jsem uviděla srnku. Řekla jsem si: „Jsem přece liška, takže si můžu troufnout i na srnku!“ V tu stejnou chvíli jsem uviděla myslivce, který byl rychlejší a srnku ulovil. Když ji táhl za sebou, viděla jsem její oči, které jakoby říkaly: „Proč jsi mě neulovila, teď mě stáhnou z kůže.“ Opatrně jsem vylezla z křoví a šla ke krmelci. Tam jsem si sedla. Najednou slyším hlasité výkřiky. Zvedla jsem se a šla pátrat, co se děje. Hned mi to bylo jasné. Byl to Dalibor a Alex. Dva moc zlobiví kluci. Jako vždy řvali a odhazovali odpadky – dnes to byly lahve od coca-coly. Lidé nejsou pány lesa, aby se takto chovali. Radši jsem od nich utekla. Běžím ke svému doupěti a – auuu, noha mi vklouzla do pasti! Hrozně to bolelo, nevěděla jsem, jak se odtud dostat. Navíc slyším, jak praskají větve a něco se rychle blíží přímo ke mně. Z křoví se vynořili Dalibor a Alex! Klesla jsem k zemi a začala kňučet. „Hele, Dalibore,“ řekl Alex a ukázal na mou nohu v pasti. Začala jsem ještě víc kňučet. „No jó, liška a má nohu v pasti!“ vykřikl Dalibor. Chvilí stál a pak se ke mně sehnul a uvolnil past! Já jsem hned co nejrychleji utekla do doupěte. Oba kluci pak také odešli domů. Další ráno mě probudilo štěkání psa. Před mou norou stál jezevčík se svým pánem. Jezevčík se snažil prohrabat ke mně, ale to se mu nepodařilo. Myslivce už pak nebavilo čekat, až vylezu, tak odešel i se psem. Já měla prázdné břicho, ještě trochu bolavou nohu a nikde nic k snědku. Vylezla jsem ven a šla ke krmelci – tam ale nebylo nic pro mě. Doma v doupěti jsem na chvíli zavřela oči a snila o dobrém jídle. Najednou jsem něco ucítila. Ještě sním? Po chvíli váhání jsem vyšla opatrně z nory. Předě mnou stála miska s něčím moc voňavým uvnitř. Čichla jsem k tomu a nakonec ochutnala. Bylo to moc dobré. Ucítila jsem ale ještě něco jiného. Pach Dalibora a Alexe! Rychle pátrám a vidím je v křoví, jak se usmívají. Bylo jim dobře, když viděli, že už nekulhám. To víte, já cítím to špatně, ale i lásku. Ti kluci mně opravdu chtěli pomoci. Zalezla jsem zpět do bezpečí své nory a po chvíli usnula. Tentokrát se mi zdálo o Daliborovi a Alexovi, myslivcovi i psovi, ale i o dobrém jídle. Bylo to takové přemítavé.

Zjistila jsem, že i zlobiví kluci můžou mít dobré srdce a soucit – třeba s námi zvířaty. Vidám je totiž, jak v zimě chodí do lesa dokrmovat zvířata. I pro mě vždycky něco mají.

Prosím, podívejte si někdy i vy na svět zvířecíma očima – tak jako Alex a Dalibor.

Přátelství veverky s hadem

Matěj Mahdal, 5. třída ZŠ J. Bublíka Bánov

V hlubokém lese na nejvyšším dubu žila jedna malinká veverka jménem Zrzečka, která ráda přeskakovala v korunách stromů a hledala ty nejlepší oříšky, semínka a šišky. Jen dolů ze stromu se nikdy nepovázila. Bála se velkého nebezpečí, které na ni číhalo v podobě hada Syčáka, kterého se bála všechna zvířátka v celém lese.

Jak už to u veverek bývá, snaží se nasbírat oříšky a jiné dobrůtky na celou zimu. Také Zrzečka se vydala na velkou cestu, aby si zajistila zásoby a bríško i v zimě měla stále plné. Veverka si vzala košíček a šla. Jenom kvůli tomu, že se bála velkého hada, nešla hledat potravu na zem, ale přeskakovala pouze po korunách stromů. Oříšků nasbírala docela dost. Až už měla plný košík, tak si dobrůtky hned odnášela do svého úkrytu.

Cestou potkala veverku Hryzalku ze sousedního stromu. Pěkně se pozdravily. V tom Hryzalka povídá: „Kdo to krade oříšky z mého stromu?“ „Jjjjjá tooto nebylla,“ řekla roztrpaným hláskem Zrzečka. „Ukaž, co máš v košíku!“ „Nic, oříšky,“ odpověděla Zrzečka, „jen pár oříšků, které jsem sbírala na dubu za paloukem.“ „Z mého dubu!“ rozčilovala se Hryzalka. „To přece není tvůj strom, ty máš mnohem větší.“ Hryzalka byla bohužel lakomá a zavelela: „Dej to sem a běž pryč!“ Zrzečka s pláčem odběhla do domečku a nařikala: „Ppročč já?“ „Vždyť umřu! Zmrznu! bědovala si Zrzečka. A vtom náhle uvidí krásný oříšek, který visí na tenké větvičce v nejvyšší koruně stromu. Hned se k němu vrhne. „Jupíí,“ vykřikne Zrzečka. Natáhne se pro něho a vtom uslyší „RUP,“ větvička se ulomí a padá i s veverkou na zem. „Au to bolí,“ zvolá Zrzečka a začne zjišťovat, jestli nemá nějaké zlomeniny. Vtom se neslyšně začne plížit had Syčák, ten velký had, kterého se veverka tak moc bála. Zrzečka na nic nečeká a bez meškání skočí do stromové dutiny. Leknutím skoro ani nedýchá. Had se za ní snaží dostat, ale díky Bohu Syčák do dírký nevleze. Uvízne v otvoru dutiny a nemůže ani ven a ani do dovnitř. Jakmile se Zrzečka vzpamatuje, zeptá se hada, proč ji pronásleduje a chce sníst, přece je tak maličká a určitě by si ani nepochutnal.

„Odpusť mi, Zrzečko,“ řekl Syčák, „měl jsem veliký hlad a dlouho jsem žádnou potravu nenašel.“ „Taky mám hlad a nelekám ostatní zvířátka,“ odpověděla Zrzečka. „Pomoz mi, prosím,“ žádonil Syčák. „Slibuji, že ti neublížím.“ Zrzečka se dlouho rozmýšlela, jestli má Syčákovi pomoci. „Přece jen je to had,“ říkala si. Nakonec se odvážíla a pomohla ohryzat a zvětšit otvor dutiny kolem hada, kterému se nakonec podařilo vysoukat a dostat se z dutiny.

Když jsi mi pomohla, pomůžu ti také. „Co by sis nejvíc přála,“ zeptal se Syčák. „Chtěla bych mít oříšky na zimu,“ vyhrkla ze sebe Zrzečka. „Tak to není přece problém,“ odpověděl Syčák, „jenže, kde je najdeme, když už všechny veverky oříšky vysbíraly,“ bědovala Zrzečka. „A tys je zapoměla sbírat, nebo se ti nechtělo,“ zeptal se Syčák. „Nezapoměla,“ odpověděla Zrzečka. „Povím ti, jak to vlastně bylo.“ Byla jsem na jednom dubu na palouku u lesa sbírat oříšky a jak jsem nasbírala celý svůj košíček, tak na mě jedna veverka svedla, že jí kradu oříšky z jejího stromu a sebrala mi je. „Viš co, já ti pomůžu tvé oříšky získat zpátky a budeme dobří kamarádi.“ „Tak jo,“ zaradovala se Zrzečka. Syčák našel skrýš veverky Hryzalky a všechny oříšky posbíral a vyhnal zlou veverku z lesa. Zrzečka mezitím postavila velký domek a žili v něm spolu se Syčákem až do smrti. Od té doby se už Zrzečka nikdy nebála a s hadem v domečku hoduji až do dnes.

Zazvonil zvonec a pohádka byl konec.

Z tohoto příběhu plyne ponaučení, že lidé nemají být lakomí a nemají se bát pomáhat druhým lidem.

Kotátko

Františka Moštková, 5. třída ZŠ Vlčnov

Ahoj, jsem malé kotátko jménem Pěva Margita Kornelie Katnis I. Mé jméno je sice dlouhé, ale to mi nevadí, protože i tak mi všichni říkají jen Pěva. Bydlím v malé vesničce jménem Vlčnov, a moc se mi tu líbí. Moje maminka se jmenuje Květa a mám ji moc ráda. Je mi šest měsíců, což není moc. Ale až mi bude jeden rok, tak mě budou konečně všichni brát vážně.

Můj příběh začal takto: Narodila jsem se ve skříni. První, co moje máma udělala, bylo to, že olízala krev okolo sebe. Moc té krve nebylo, proto mě po chvíli olízala taky. Lidé mě dali do krabice s mámou. Byla jsem sice slepá, ale napít mléka od mámy jsem se dokázala. V krabici mi bylo teplo. Když máma odešla, začala jsem rvát po celém domě, protože by mě přece někdo mohl ukradnout. A co bych potom dělala? Když jsem se naučila vyškrábat z krabice, tak mě dali do vysokého koše na prádlo. Ale jakmile jsem se naučila dostat i z něj, tak jsem mohla chodit volně po domě. Schody byly největší překážka. Proto jsem po nich raději nelezla. Když mamince začalo růst bríško, tak ji po nějaké době zavřeli do přepravního boxu a odvezli ji k veterináři. Měla jsem z toho smíšené pocity. Na jednu stranu jsem byla ráda, že mě pořád neolizuje a tak, ale na druhou jsem byla smutná, jelikož se mi po ní stýskalo. Když se lidé s mou maminkou vrátili, maminka už bríško neměla. Ani nevím, proč nemám sourozence. Ale je alespoň super, že si se mnou hrají oba malí lidé.

Mám se vlastně celkem fajn. Skákat po schodech umím, zabavit se umím, umím se najíst i napít. Dokonce už i ven na dvorek mě samotnou pouští. Dřív jsem mohla ven jen na voditku, což se mi moc nelíbilo, ale co mě nezabije, to mě posílí. Moc se se mnou ostatní kočky nebaví, ale to mi nevadí, protože u sousedů mají kocourka a s ním je velká zábava. Mým snem je letět na Měsíc. Byla bych první kočka ve vesmíru. Ale tady na Zemi je to stejně nejlepší.

Alexandra Petrů, 9. třída ZŠ Staré Město

ZOO Lešná

Táňa Zatloukalová, 7. třída
ZŠ Sportovní Uherské Hradiště

Každým rokem, vždycky v létě, máme výlet rodinný,
brzy ráno rychle vstanem a ustelem peřiny.

Tatka Škodu nastartuje, vyrážíme směrem Zlín,
brácha mě zas otravuje, já ho asi přerazím.

A za malou chvíli blížíme se k cíli, vstupenky si zakoupíme,
vydáme se doprava, na zvířátka moc se těším, bude to tu zábava.

Ptáčky v kleci pozorujem, žirafy zas obdivujem,
jejich krása, ladný krok, dojmá mě každý rok.
Zebry zase nestíhají, v pyžamech si pobíhají,
když sejdemo z kopce dolů, uvidíme párek slonů
a kousíček opodál, stojí lev-sám zvířat král.

Antilopy, nosorožci, tygři ba i dželady,
všem se tady krásně žije, mají svoje ohrady.
Co mě baví nejvíce? Jsou to přece opice!
Opičák se rozvaluje, návštěvníky pozoruje,
opice ho zase škádlí, tuším, že se mají rádi
a že brzy, zakrátko, budou mít i mláďátko.

Vždycky když tu vidím pštrosa, vzpomenu si na ten film,
jak pan Bohuš svoji drahou, tímto ptákem odměnil.
Ruce šup do desinfekce, vždyť to všichni znáte přece,
malou frontu vystojíme, rejnoky si pohladíme.
Na lachtany také zajdem, mají tady velký bazén,
pečovatel háže rybky, lachtan na ně skáče šipky.

Celou ZOO jsme prochodili, už nás trápí hrozný hlad,
bylo to tu prostě super a teď půjdem obědvat.
A můj dojem? To je jasné! Veterinu studovat!
Přihlásím se do ZOO Lešná, chtěla bych zde pracovat,
o zvířátka s velkou láskou, každý den tu pečovat.

Zapište si, pane Horský, hned do svého diáře,
za pár let se tady holka jménem Táňa ukáže.

Voda pro růži

Zoe Tomáščíková, 7. třída
ZŠ a MŠ Traplice

Temný soumrak,
srdce buší,
čeká, kdy dostane kuší.
Všude ticho, napětí,
kdo bude tou obětí?

Tady kdysi byl můj dům,
tady kdysi to žilo,
dokud lidské oko
život nespatrišlo.

Plantáž, pole, továrna
peníze – toť oč jim jde.
Kde je táta, kde máma?

Máma v pralese uhořela,
tátu zasáhla rychlá střela.
A to vše jen jeden tvor,
člověk – zdánlivě netvor.

Opět ticho - slyším kroky,
tak pro mě jdou si taky?
Orangutaní mládě zmůže málo,
však o klidný život moc by stálo.

Tady plantáž, tady pole
malý orangutan už je dole.
„Ožírat palmy nám nebudeš,
ale k něčemu jistě budeš!“
„Dostanem za tebe odměnu – peníze -
však ty jsi jen škodná.“
Má člověk vůbec srdce?
To se jen těžko pozná.

Ptám se, protože nechci být tichý,
nechci jednou být jako oni.
Kde mají svoje kly sloni?
Kde má jaguár svou kůži?
Kde je voda, když chci zalít růži?
Růže pomalu uvadá – vody není,
jako když milosrdenství upadá,
když lidé sužují tuto zemi....

Básnička o žabce

Edita Smělíková, 6. třída
ZŠ Polešovice

Skáče žába přes švihadlo
je dost štíhlá, žádně sádlo,

koukněte se na divadlo!
Co ji to jen nenapadlo?

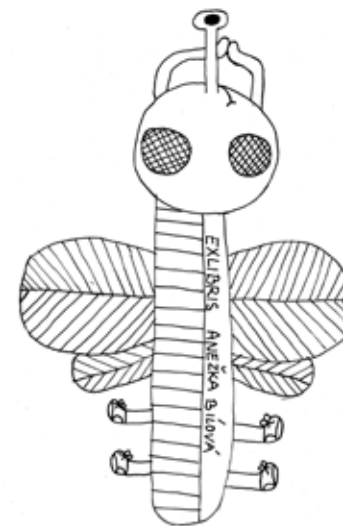
Vzít si ještě z lodi pádlo?
Jen aby to nedopadlo

v komedii naopak,
místo smíchu kvaky kvak.

Plave žabka svižně znak,
hledí vzhůru na přízrak.

Ještě že ji pádlo skrylo,
čáp má v očích bílo.

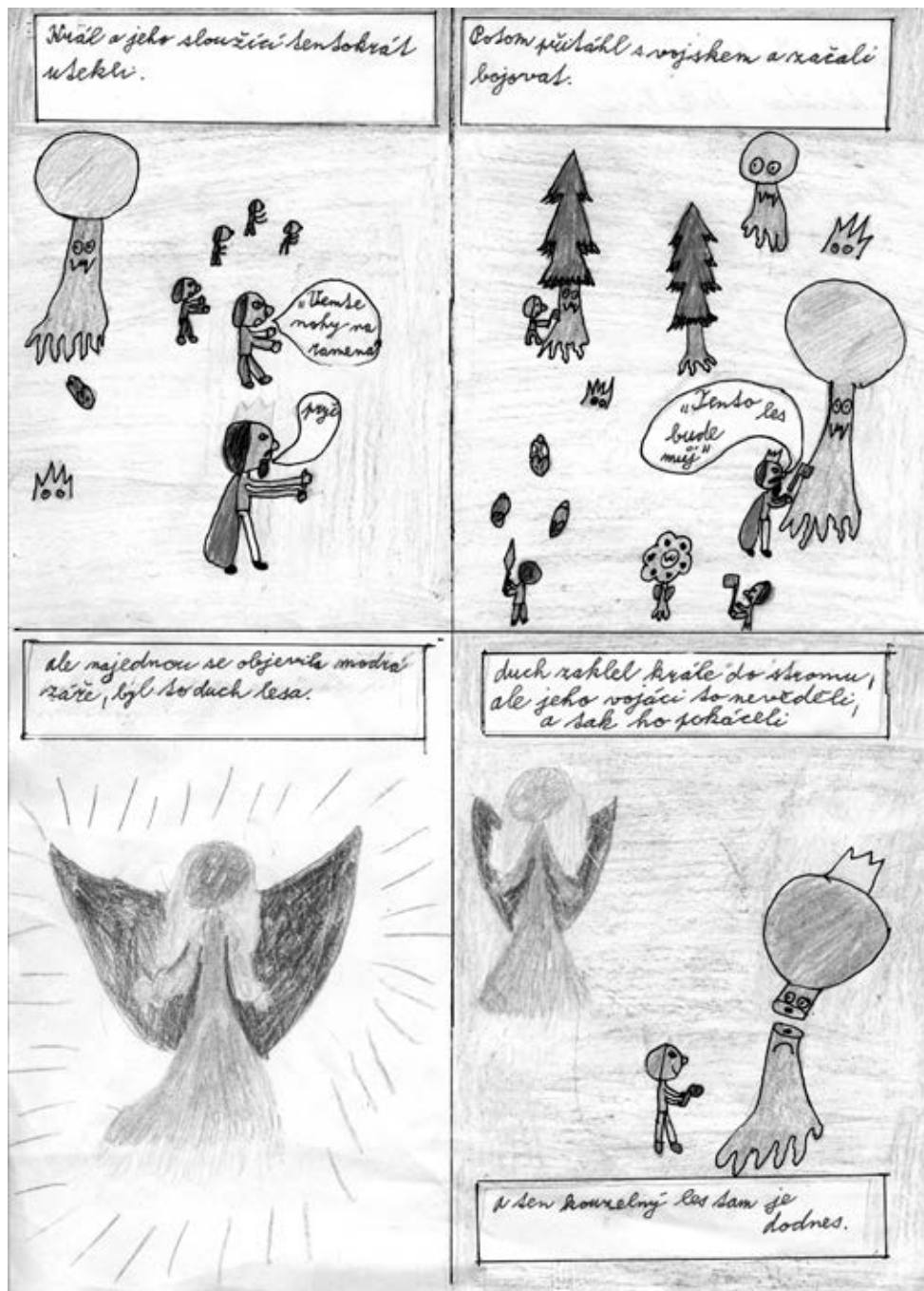
Žába dělá zápasníka,
co pryč z boje neutíká.

Anežka Bílová, 11 let, ZUŠ Uherské Hradiště

KOUZELNÝ LES

Ve dvacátém století žil jeden velký král a ten chtěl riskat celou zemí, a jednoho dne si vymyslel:

Radka Sentlová, 6. třída ZŠ Babice

Mohl by být člověk pánem tvorstva?

Marek Buček, 13 let, Gymnázium Uherské Hradiště

Myslíte si, že nejvyšší formou života na téhle planetě je člověk? Že je nejchytřejší, nejsilnější, nejodvážnější, prostě nejlepší? Může být vůbec tak chytrý jako liška, silný jako lev nebo odvážný jako tygr? Kdyby byl skutečně takový, nemělo by se spíš například o lišce říkat, že je chytrá jako člověk? Jenže člověk je bohužel pyšný jako páv a tvrdohlavý jako beran, proto si nikdy nepřipustí, že není to nejdokonalejší stvoření na světě. Společnost po něm vyžaduje pilnost včely, flexibilitu chameleona a odolnost hrocha. Většina lidí však hroší kůži nemá. Zato mají hroší mrštnost a sloní rychlost. Navíc dupou jako ježci a pomalí jsou jako želvy.

Ráno se z postele vyhrabu jako jezevec, při pohledu do zrcadla bručím jako medvěd. Kolem očí černé kruhy jako panda, slepí jako krtci děláme z komára velblouda. Při snídani se cpeme jako křečci, na autobus pelášíme jako zajíci. Řidič je ale taková krysa, že mi zavře dveře přímo před nosem. Popadne mě chuť vrhat bodliny jako dikobraz. Navíc neumím předvídat počasí jako rosníčka, následkem čehož do školy dorazím jako zmoklá slepice. Kupodivu se mi všichni smějí jako opice. Po schodech skáču jako kamzík, ale učitel má oči jako rys, takže mu neunikne můj pozdní příchod. Náladu má jako rozružený býk. Co bych dal za to, abych byl malinkatý mravenec a někdo mě pokojně zaslápnul. Na maléry mám čich jako policejní pes. Bohužel znovu čichám malér velký jako slon. Přesto, že na tabuli břejlím jako sova, z nové látky jsem jelen. Učitel vyhlíží výhrůžně jako kobra, tak jsme radši jako myšky. Naštěstí div nepřeđe blahem jako kočka, když po něm všechno jenom papouškujeme. A tak tam sedím a na všechno kývám hlavou jako osel. Po vyučování běhám po městě jako honící pes, a když po mně někdo něco chce, říká mi broučku. Po celém dni jsem utahaný jako kotě, a přestože jsem líný jako veš, mám pocit, že se drů jak vůl. Ve sprše chci zpívat jako slavík, ale místo toho krákorám jako vrána. Když se dostanu konečně do postele, jsem šťastný jako blecha. A tenhle stereotyp se mě drží jako klíště. Tak posuďte sami, zdali jsme skutečně páni tvorstva, nebo nás mají zvířata pěkně pod palcem. Já osobně tomu rozumím jako pes pastvě.

Vlčíma očima

Kristýna Budačová, 12 let, Gymnázium Uherské Hradiště

Studí mě tlapy. Je čas vstávat. Vždycky, když mi začne takhle kručet v břiše a svítit do očí, je čas vstávat. A když mě takhle zebou tlapy, tak začíná ledové období. A to také znamená, že musíme víc lovit, protože v ledovém období nejenže mrznou tlapy, ale také mizí jídlo. Jelenů je málo a jsou podvyživení a zajíci zase převážně zalezlí, a tak se musíme najíst dopředu. Ale teď už opravdu vstávat, náčelník už nás volá.

Vůdce smečky, Rychlotlap, je můj otec. Jmenuje se tak, protože je nejrychlejší z celé smečky. Já jsem si ještě žádné jméno nevyslousila. Ale na lov už můžu, a proto jsem se spolu s ostatními dala do běhu a následovala svého otce do míst, kde se podle něj dnes skrývá kořist. Běžela jsem vzadu, jak se ostatní na nedávno odrostlé vlčí mládě bez valných zásluh sluší a patří. A to bylo moje jediné štěstí, jelikož to, co následovalo, rozhodně nebylo nic dobrého. Ozval se zvláštní svištivý zvuk a krátce na to částečně vztekklé, částečně zoufalé zavytí mého otce Rychlotlapa a několika dalších vlků, kteří se chytili do sítě.

Tak důmyslnou past nám mohl nastražit jen jeden nepřítel. Ten nejhorší. Člověk. Zdaleka jsem nebyla jediná, komu se zježily chlupy, ať už strachem či nenávistí při pomýšlení na tohoto dávného, krutého nepřítele. Bylo však jisté, že ať už vlčí zajatce čekalo cokoli, nesmí k tomu dojít. To ústilo jen v jeden jediný logický závěr. Musí svého otce osvobodit. Za každou cenu.

Mám se pokusit o otcovu záchranu, i když je to v podstatě jasná sebevražda? Rychle jsem takové myšlenky zapudila. Přemýšlet. Musím přemýšlet. Konec konců právě to mě otec učil. Navíc, nebudu na to sama. Další věc, kterou nám vlčí táta všem vštěpoval, byla, že jsme smečka a smečka drží pohromadě. To je základ úspěchu každé akce. Rychlotlap přece nebyl vůdcem smečky jen tak pro nic za nic. (Není jím jen tak pro nic za nic!) Spojíme se a vymyslíme, jak na to.

Když jsem tyto myšlenky vyslovila nahlas, starší nahnuli hlavy, pokrčili čenichy a po chvíli uvažování s mým návrhem souhlasili. Všichni jsme se stáhli hlouběji do stínů stromů a já se podívala na své tlapy a nadšeně vyštěkla. Díky svému kožíšku jsem se ve stínech krásně ztrácela, stejně jako několik dalších nedávno odrostlých štěňat. Náš kožíšek teprve přecházel ze světlounce šedé štěněcí barvy do tmavší dospělácké. Tím na srsti vznikaly skvrny tmavě šedé mezi světle šedou a dokonale kopírovaly stíny stromů. Oznámila jsem svůj objev a netrvalo dlouho, než se na základě mého poznatku začal v hlavě staršího vlka Křivozuba rodit plán, který po pár nepatrných úpravách připadal všem naprosto dokonalý.

Já a několik dalších se připlížíme k sítím a pomocí několika úlomků kostí od večere se pokusíme sítě zničit. Ostatní budou připraveni odvést pozornost, pokud by přišli lidé navečer zkontrolovat pasti, jak to někdy dělávají. Následovalo pár posledních rad k nenápadnému pohybu a návrhy případných úkrytů. Vyrázili jsme tiše a rychle jako už tolikrát, pouze s tím rozdílem, že tentokrát jsme se mohli velice snadno stát kořistí my sami. Dospělí nás neklidně sledovali ukryti za hranicí světla, připraveni okamžitě vyrazit, kdyby bylo potřeba. S úlomkem ohlodaného jeleního žebra v zubech jsem nízko u země spěchala nejrychleji ze všech, dopředu ke svému otci. Visel tam a se zájmem sledoval ze sítě naše počínání. Netrvalo to dlouho a byla jsem u něj a rychle přeřezávala provaz, jenž držel síť uzavřenou, když se ozvaly kroky.

Takto zní okované lidské boty, uvědomila jsem si vyděšeně ve stejnou chvíli, kdy na mě táta štěkl: „Utíkej!“ Čtěla jsem mu odporovat, ale kroky se neúprosně blížily, a tak jsem jen vyštěkla tichý slib: „Vrátím se pro tebe!“ a rychle pelášila pryč. Stihla jsem to na poslední chvíli. Ani ne vteřinu potom, co jsem vklouzla dál do šera, na malou mýtinku vešli dva muži. Od první chvíle, kdy jsem je uviděla, mi bylo jasné, že jsou stejní jako já a přece jiní. Já byla sice také zvyklá zabíjet, ale ne pro potěšení. Rozhlédla jsem se. Nařízlé lano povolilo a moji pomocníci i většina z uvězněných se už dostala do bezpečí. Vlastně utekli všichni - kromě mého otce. Jedna z jeho tlap zůstala zamotaná v provaze. Podívala jsem se na muže a zjistila, že v rukou drží ty nebezpečné klacky, ze kterých se ozve rána, a ten na koho zamíří, umře. Nebylo to příjemné zjištění. Nejhorší na tom bylo, že mířili na mého bezmocného tátu. Zavřela jsem oči a připravovala se na výstřel, který... nepřicházel.

Zmateně jsem otevřela oči a uviděla, jak se na sebe muži mračí. Oba drželi jeden klacek a přetahovali se o něj, přičemž se nebezpečně nakláněli na stranu. Vycítila jsem svou příležitost a rychle vyběhla k otci, zatímco byla jejich pozornost rozptýlena. Doběhla jsem k němu a začala horečnatě sekat kosti do provazu. V jeho očích jsem poprvé zahlédla strach, když tělal očima mezi mnou a lovci a všemožně se mi snažil naznačit, abych utekla, a přitom k nám nepřítáhnout pozornost. Nedbala jsem na to a dál odhodlaně řezala provaz pomocí ostré hrany kosti. Konečně se mi to podařilo a já bych se zhroutilá ulevou, nebýt toho, že jsme neměli ještě ani zdaleka vyhráno.

Muži se přestali přetahovat. Jakmile ale viděli, že utíkáme, začala hádka nanovo. Už jsme byli na kraji lesa, když se jeden z chlapů čarovného klacku zmocnil a zamířil na mě. Bylo mi jasné, že zemřu, ale pokud to zachrání tátu, budiž. Náhle se stalo něco nečekaného. Všichni vlci poschovávaní kolem mýtiny najednou zavylí. Muž sebou trhl úlekem a rána šla mimo. Ucítila jsem závan vzduchu kolem ucha, ale žádnou bolest. A pak už jsem spolu se smečkou pelášila lesem.

Ten den večer jsem konečně dostala své jméno – Stín. Na počest toho, jak jsem se mužům proplížila přímo pod nosem. Když jsem usínala, pochopila jsem, že táta má pravdu. Dokud budeme držet spolu, všechno zvládneme. Možná by se to lidé měli taky naučit. Prospělo by jim to. Anebo radši ne. Kdo ví, co by se s námi pak stalo. S unaveným zakřučením jsem se rozhodla nechat uvažování na zítra a konečně se ponořila do říše snů.

Matějovo dobrodružství

Jan Červenka, 7. třída ZŠ E. Beneše Písek

Bylo krásné jarní ráno. Tu a tam spadla ze stébla trávy kapka rosy a ve vzduchu byly cítit rozličné vůně z nepřeberného množství pestrých květů. Sluneční paprsky zahřívaly zkrěhlá těla tvorečků, kteří spěchali za brzkou snídaní. Nedaleko potoka, u starého mohutného dubu, se chystal houf mravenců splnit důležitý úkol.

Měli přinést to nejkvalitnější jehličí na stavbu nové chodbičky, která povede přímo do královské komnaty. Byla to družina zkušeného Trmičky. „Jsme kluci všichni?“ zeptal se netrpělivě Trmička. Seřadili se do vzorového zástupu a vyrazili. Nikdo moc nemluvil, jenom Matěj měl potřebu na každého halekat. „To aby nebylo takové ticho,“ říkal vesele. Cesta ubíhala jako voda a všichni se těšili, až přinesou ty nejlepší klády z jehličí. Vždyť je to pocta. Takový úkol nesvěří královna jen tak někomu. „Konečně jsme tu. Tady jsou ty nejlepší, nejvoňavější a nejpevnější klády. Všichni vědí, co mají dělat?“ ptal se důležitě. „Tak dobře... Dejme se do práce... Hotové klády pokládejte tady k cestě. Až budou všechny, začneme je nosit do mraveniště,“ nařizoval nejstarší z družiny, moudrý a zkušený Trmička.

Všichni poctivě pracovali, až třísky létaly vzduchem. Klád přibývalo, ale sil naopak ubývalo. „Já neraději nosím jídlo. To je teprve pořádná zábava. A po cestě vám tolik nekručí v břiše. A my se tady dřeme s kládami. Prý za odměnu...“ bručel si pod vousy Matěj. On to byl takový kazmistr a škodílek. „Hele, kluci, pojďte honem sem!“ volal Matěj na ostatní. Jenže kluci ho už dobře znali. Nedali se jen tak vyrušit od práce. Jen ho trochu okřikli: „Matěji, my tady pracujeme, tak to taky vyzkoušej a neruš nás!“

Jenže Matěj si nedal pokoj a začal se vyťahovat. „Vždyť já pracuju, copak to nevidíte? Hele, vsadte se, že donesu domů tři pořádné klády úplně sám, a poslepu.“ Kluci ho ale už nebrali vůbec vážně a všimli si jen své práce. Matěj se ale nedal a sám si zavázal oči, popadl tři klády, přehodil si je na rameno a rázně vyrazil k mraveništi. Tedy alespoň si to myslel. Tvářil se jako by nic, ale lehké to nebylo. Už šel nějakou chvíli a myslel si, že zanedlouho musí být u svého mraveniště. Náležitě se narovnal, to aby všichni viděli, jak úplně sám, a dokonce se zavázanýma očima, donesl tři klády.

Najednou ho na místě zastavil tvrdý náraz. To právě došel k mohutnému stromu, do kterého narazil takovou silou, že se okamžitě válel na zemi. Rychle si strhl šátek z očí a udiveně zíral na úplně neznámé místo. Byl hluboko v černém lese. Všude byla tma a on si připadal, že je na světě úplně sám. Měl strach a litoval, že se před svými kamarády tak moc vyťahoval. Mezitím už ostatní mravenci nosili všechny připravené klády do svého mraveniště. Trmička se ptal hned stráží u vchodu, jestli už dorazil Matěj z jejich družiny. Nikdo o něm ale nevěděl. Blížila se noc a na záchrannou akci bylo už pozdě. „Musíme vyrazit brzy ráno!“ zavelel rozhodně Trmička. „Snad toho nezbedu rychle najdeme.“ Matějovi bylo zatím v lese úzko. Vzpomínal, co se učil v mravenčí škole. Jak přežít, když zůstane mravenec úplně sám.

Našel co možná nejlepší úkryt a co nejtíšeji se uložil k spánku. Usnout ale nemohl. Co když ho objeví nějaký pták nebo obrovská zelená žába? Vzpomínal na všechny svoje kamarády a na to, co jim prováděl. Říkal si, jestli se s nimi ještě někdy uvidí, tak se jim omluví za všechny starosti, co jim způsobil. Znena-dání celý les ztichl. Za Matějovou skrýší byly slyšet těžké kroky. Matěj se ani nepohnul. Jeho srdce tlouklo mnohem rychleji a bál se, že ho někdo uslyší. Naštěstí tudy jen procházel starý jelen. Zanedlouho zaslechl povědomé hlasy. Myslel si, že se mu to jen zdá. Ale slyšel je znovu. Volali jeho jméno. „Matěji!“

Matěji!“ Tíše, ale zřetelně. Když vykoukl ze své skrýše, nevěřil svým očím. Kamarádi z jeho družiny ho v té černočerné tmě hledají. Jsou to jeho nejlepší kamarádi.

„Kluci, tady jsem!“ volal šťastně na ně Matěj. „Tys nám ale dal. Měli jsme o tebe velký strach. Měli jsme tě jít hledat až ráno, ale kluci se za tebe přimluví,“ řekl Trmička a šibalsky mrkl. „Moc vám všem děkuji, že jste mě tu nenechali a omlouvám se za všechny starosti, co jsem vám svou neopatrností způsobil. Odteď se budu snažit být opravdu dobrý mravenec...“

Pak se všichni vydali na společnou cestu domů. A myslíte, že se Matěj opravdu polepšil? Snad ano. Ono takové dobrodružství dá jednomu docela za vyučenu.

Sen

Aneta Somrová, 6. třída ZŠ UNESCO Uherské Hradiště

Od té doby, co nám posekali les, mám ještě horší spání, než jsem mívala. Dříve mi trvalo usnout někdy i dvě hodiny, ale teď už prakticky nespím vůbec. Má bezesná noc je pro mě noční můrou. Děším se představy, že si opět budu muset lehnout do postele a zkoušet zabavit mozek. Můj den také nepředstavuje žádné změny. Ráno odpočítávám, kdy konečně zazvoní budík v pět. Na snídani si tradičně dám cereálie s mlékem. Nemusím pospíchat do práce, poněvadž tam jako vždy dorazím první a ani ten mobil si nikdy nezapomenu doma, abych se pro něj musela vracet a obohatila tak svůj nicotný den o jeden zážitek navíc. Les byl můj život a já teď nemám nic jiného, o čem bych přemýšlela. Marně se snažím v mysli najít alespoň nějakou vzpomínku na něj, ale nejde to. Ať se snažím sebevíc. Vybavuje se mi možná jen to, že les mi ukázal vždycky něco nového. Umožnil lépe vnímat svět. Někdy, když se procházím po nákupním centru, kde stával, mám pocit, jako by mi nestihl něco říct. Jako by mi ještě nepředal to podstatné. Místo vzpomínek na dětství mám les. Jen to slovo a nic za ním. Žádný obraz, žádná barva, nic. Má představivost je v koncích. Odložila jsem spis papírů na hromadu jiných a koukala na paprsek slunce vycházející z okna naproti mně. Slunce, neexistovali bychom bez něho. Nebyla by bez něj žádná rostlina, žádný živočich. Tak ovlivňuje naše životy a ani si to neuvědomujeme. A najednou jsem zase v současnosti. Nemůžu tomu ani uvěřit, ale já jsem usnula. Usnula jsem v práci. Zářím štěstím nad tak obyčejnou, avšak neobyčejnou věcí. Je večer a já jsem napjatá jak strunka, jestli se mi bude něco zdát. Že by se konečně prolomila má kletba probdělých nocí? Zalehnu do pohodlné připravené postele a čekám co se bude dít. Ležím s otevřenýma očima a dívám se na strop. Neuběhlo ani deset minut a teprve teď si všímám prapodivného stínu vrženého mou jedinou květinou v domě. Velikost stínu se zdála až k neuvěření. Tak velká květina snad ani není. A v tu chvíli zavírám oči a ocitám se v úplně jiném světě. Sedím pod obrovskou květinou, která na mě vrhá stín. Stoupám si, jelikož mě něco nepředstavitelného táhne dál. Něco neznámé přitažlivého mě láká jít hlouběji a já jdu. Nic už mě nemůže zastavit. Cítím zašimrání na noze spojené s pícháním. Není to ani tak nepříjemné jako spíš nikdy předtím nezažité. A tu si všimnu, že jsem bosky. Samotnou mě to tak překvapí, že vypísknu. Mé vypísknutí ovšem není jediným zvukem znějícím lesem. Slyším štěbetání, bručení, syčení a další přepestré zvuky. Mou pozornost zaujme však docela jiný zvuk ozývající se v keři blízko mě. Plaché susnění. Toto zvíře však není žádné obyčejné zvíře. Je to něco většího než to, co jsem zatím směla spatřit. Jde kousek vedle, a přesto si mne nevšímá. Nevnímá mou přítomnost. Nevinně se pase s očima upřenýma na trávu. Je to ta nejkrásnější laň, kterou jsem kdy viděla. Já jsem ale moc laní naživu neviděla. Vlastně žádnou. Každopádně tahle je ta nejkrásnější. Stín té malé bezduché květiny se zmenšuje a já se probouzím sůzasem ve tváři a s malým zklamáním. Už je po všem. Mým dnem teď je noc a noc je pro mě dnem. Noc je pro mě zážitkem a já žiji jen pro svůj sen. Opona se roztahuje a já konečně začínám vnímat svět z jiného úhlu pohledu.

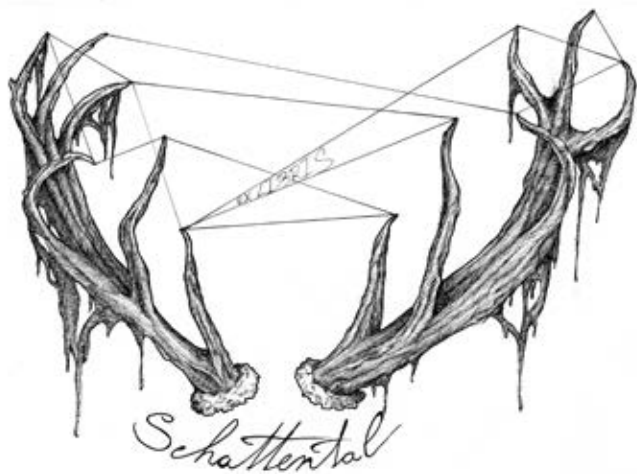
Ležím v husté trávě obklopena sladce až omamně vonícími květinami. Cítím, jak ve mně všechno procitá a křehne pod rozžářeným sluncem. V uších mi jen nepatrně zašustí. Tichý sykot plazící se trávou

postupně zesiluje a já jsem malinko ztuhla. Nehýbu se. Snažím se překonat neuvěřitelné nutkání vstát a utíkat pryč. Zmije je teď v mé těsné blízkosti. Ladně pluje trávou a stejně jako laň si nevšímá mladé pošetilé holky. Tělo hada je dokonale přizpůsobeno jeho životu...

Za dnešek se po několikáté přistihnu, jak nevnímám nic a ten samý spis čtu už po třetí. Místo toho má mysl bloumá nad tím, jak se mi mohou zdát tak úžasné sny, když před tím jsem si někdy málem nevzpomněla, jak vypadá zelená barva. Co znamená uklouznout po blátě, když dnes jsou všechny cesty zaasfaltované. Přemýšlím, jak je možné, že naše slunce svítí při západu den ode dne stále ruději. Sleduji, jak si mravenci staví svůj kopec z jehličí, větviček a všelijakého chrastí. Sleduji, jak si staví své mravenišť. Každý malinký brouček je potřebný. Kdyby chyběl jeden, nestalo by se nic, ovšem kdyby se k němu přidal další jeden, znamenalo by to katastrofu pro celou mravenčí rodinku. Jedna přinesená jehlička mraveništi nepomůže, ale když se přidá do devadesáti devíti, bude jich sto. Je to dokonalost. Příroda to udělala naprosto bez chyby a ani jí přitom nemusel člověk pomáhat.

Dál už to takto nejde! Dnes na mě křičí šéf více než jindy. Ani jsem se nenadála a najednou jsem bez práce. Měla bych teď asi hledat novou. Volat každému známému a přemlouvati lidi lichotkami, aby přijali ubohou pracovitou dívku. Jak pošetilé je, že zase utíkám do jediného světa, ve kterém jsem šťastná. Opět pozorují laně. Mé překrásné laně. Za jednou z nich se nenápadně krčí něco malého a křehkého. Plaché mládě se drží v těsné blízkosti své matky. Odmítá ustoupit jen o krůček od ní. Jen tak tak se drží na úzkých nožkách. Stojíme na louce ve vysoké trávě a svítí na nás slunce. Opět to krásné žluté slunce. Vtom laň znenadání zbystrila. Já sama si zatím ničeho neobvyklého nevšímám. Bylo to vmžiku. Nevím, co se stalo, ale po tváři mi stékají slzy. Tečou jak nezastavitelný vodopád. Nevidím to malé plaché a křehké stvoření. Kde je? Podruhé si přehrávám, co se před malou chvílí stalo, co způsobilo ten poprask. Velká oranžovo-černá šelma podobná rysu, ano, snad by to mohl být i rys, skočila sem na krásnou sluncem obklopenou louku a... Zalykám se slzami, přestože tomu nevěřím. Laň vzhledne a smutně kouká směrem, kterým rys běžel spolu s ještě menším, plašším a křehčím kolouškem bez života. Je neuvěřitelné, jak dlouho se ještě bude tím směrem dívat. Svůj pohled paličatě a bez zastavení soustřeďuje pořád tím jedním směrem. Možná je v ní přece jen kousek naděje. Slyším její dech naprosto zřetelně, avšak ona neslyší ten můj vůbec. Vidím ji, ale ona mne nevidí. Soucítím s ní, ovšem ona nemůže ani tušit, jak moc bych jí chtěla pomoci. Toto je opravdové neštěstí, které bohužel patří do koloběhu přírody. Přírody, která si sama se vším vystačí a nemusí jí přitom člověk pomáhat...

Anna Vaculíková, 9. třída ZŠ a MŠ Březolupy

Síla přátelství

Júlie Bríštllová, 7. třída ZŠ U Pálenice Kunovice

Vločka běžela podzimní krajinou, kde měl každý strom jiné šatstvo. Běžela rychle a svižně, jenže na ni začala doléhat únava. Už zbýval jen kousek. Celá udýchaná se svalila do své útulné jeskyně a zrychleně oddechovala. Zbýval jen kousek a osvojení by jí chytli. Ještě že byla tak rychlá. Nevěděla proč, ale byla rychlejší než ostatní vlci. Vyhodili ji ze smečky, ale už to bylo dávno, vločka nechtěla vzpomínat, ale někde daleko v jejím já jí zabořilo.

Začínalo jaro a ona byla šťastná a hrála si s mláďaty. Brzy se jí zase změni srst do šeda. Dny plynuly, ale srst byla stále bílá. Její smečka začala být nespokojená, dřív nebo později je mohli najít lišky, šakalové nebo jiné šelmy a vzít jim jejich zásoby. Vločina jasně bílá barva srsti jasně svítila všude, kam šla, vlastně se tehdy ani nejmenovala Vločka. Její jméno bylo Hvězda a byla na něj pyšná. Vlci si jí vážili, byla rychlá a bystrá a to jí pomáhalo v lovu. Bohužel barva srsti se neměnila a vlci ji nechtěli ve smečce už ani vidět. Přišli o hodné jídla. Při lovu si jí všiml každý zajíc či myš. Její lov by byl na úrovni jedině v zimě. A ještě než odešla ze smečky, přejmenovali ji na Vločku. To jméno nesnášela. Žádná smečka už ji nebude chtít. Sama nevěděla, co se stalo. Byla sama. Přes zimu lovila a přes ostatní roční období musela krást u osvojených vlků a jejich majitelů, kteří byli mnohem méně vyvinutí než vlci. Vločka svou smečku milovala a chtěla zpět.

Vločka položila svou kořist před sebe a začala ji porcovat. Kousek pro sebe a zbytek na horší časy. Brzy už bude zima a ona už bude moci lovit. Bylo jí hned lépe. Už nebude muset krást malá kuřata plná peří. Přišlo jí, že být vlk samotář je lepší než žít ve smečce. Vtom uslyšela šapkání - že by jí osvojený našel a dovolil si vlézt do její jeskyně? Ne, to by si nedovolil. A navíc šapkání bylo mnohem lehčí. Že by šlo o lišku? Rychle se otočila a nakrčila čumák. Jeskyně se ozvalo tiché zavrčení. Ale pak se zarazila. *Mládě osvojených?* Pomyslela si. *Ale jak se sem dostalo?* Obešla ho a očenicchala. Nejspíše ho vyhodili. „Kdo jsi?“ zavrtělo očáskem mládě. Zřejmě nemělo strach o svůj život. „Vlk,“ zavrčela a vycenila zuby, aby vědělo, s kým má tu čest. Ale mládě necouvlo. Pouze tiše zakňučelo: „Ale vlci jsou přece šedí...“ Olízlo Vločce čumák. S jiskřičkami v očích se na ni podívalo. „No, ale já jsem bílá,“ zavyla našťavaně Vločka a už chtěla po mláděti skočit, už se jí stýskalo po tom měkoučkém masíčku. Už jí šťvalo peří. Všechny vlčí pudy jí napovídaly, aby už vyskočila, ale neudělala to. Vzpomněla si na mláďata ve své smečce. Sedla si a pohlédla na mládě. „Jak ses sem dostalo?“ zeptala se černého mláděte. Zaňafalo. „Nevím, už si moc nepamatuji, ale vím, proč jsem tady.“ A podívalo se na ni svými očima. Vločka se zarazila. Měla každé oko jiné. Hnědé a modré. „Moji páni mě nechtěli, připadalo jim divné, že mám jiné oči, než ostatní psi,“ řeklo tiše. „A jméno?“ zeptala se nedůvěřivě Vločka. *Psi? Co to je? Nejspíše osvojení.* „Nevím,“ vyplázlo svůj růžový jazyček. Vločka nechápavě pohodila hlavou. „Ty nemáš jméno?“ Mládě se jen dívalo do Vloččiných očí a pohazovalo očáskem sem a tam. Zvedlo se a šlo do kouta, kde schovávala Vločka jídlo. Vločka zavrčela. Měla zakousnout teď nebo jindy? Naježila se a vycenila zuby. Mládě se otočilo a na Vločce spočinuly její oči. Pocítila zase ten stejný pocit. Vzpomínky se v ní probudily tak rychle, že si toho nebyla schopna všimnout. Mláděti postrčila kousek kuřecího masa. Mládě nakrčilo čumáček. Vločka tiše zavrčela: „Co je špatné?“ Mládě maso odstrčilo a zakňučelo: „Proč je syrové?“ Vločka se na něj podívala nechápavě. *Syrové?* Vtom Vločka ucítila známý pach. Šakalové. Nakrčila čumák a zavrčela. Odstrčila mládě do rohu. Do jeskyně vtrhli šakalové. Vločka nepřátelsky zavrčela. Tyhle přece moc dobře zná! Zuřivák a jeho tlupa! Nesnášela je, odnášeli její jídlo, byli silnější než ona, bylo jich víc. Zuřivák tiše zavrčel. „Ahoj, Vločko, sníh ještě nenapadl?“ zasmál se pohrdavě. Vločka zaujala bojový postoj a zavrčela „Copak neumíte lovit, že si chodíte ke mně?“ Zuřivák po ní skočil. Šakal s plavou srstí se vrhl do její zásobárny s jídlem a druhý se zlatou, šel prohledávat zbytek její jeskyně, jestli náhodou něco neschovávala jinde. Zuřivák byl šakal s červenou srstí a s jízvou na levé straně tlamy. Vločka ležela složená na zemi pod nátlakem Zuřivákovy tlapy a tiše zakňučela. Uviděla pohyb ve výklenku jeskyně. *Mládě! Ne, nesmí vylézt!* Křičela v duchu, i když věděla, že ji neslyší. Mládě vyskočilo ze svého úkrytu,

skočilo na Zuřiváka a vytasilo své dráčky. Zuřivák zavyl bolestí. „Co to...?!“ tiše zavrčel. Oba šakalové se obrátili proti nim a obcházeli je. Vločka věděla, že to zvládne. Šakalové byli menší než vlci a proti dvěma má určité šanci. Vůdce byl oslaben a to jí přihrávalo do karet. Zaujala postoj a zavrčela. Šakalové začali ustupovat. Zuřivák hrozivě zavrčel „Co si myslíte, že děláte?“ Šakalové jen zakňučeli a utekli. Zuřivák se zvedl a utekl také. „Nevidíme se naposledy!“ slyšeli ještě a pak nastalo ticho. „Mám pro tebe nové jméno!“ zaňafala Vločka vesele. Mládě si sedlo a zvědavě ji pozorovalo. „Láva.“ „Láva?“ Podívala se na ni nevěřičně. „Ano, Láva. U nás vlků to znamená bojovník.“ Podívala se na ni a ona se vzpřímila. Vločka se jen tiše zasmála. „Dobře, a teď bychom mohli jít spát“

Vločka se probudila a ucítila teplo na své hrudi. Uviděla spokojenou Lávu, jak tiše pochrupuje. Zvedla se a šla prozkoumat, zda si šakalové opravdu něco vzali. Čekalo ji nemilé překvapení, v zásobárně zbylo jen peří z kuřat. Obrátila se a přišla k Lávě a něžně jí olízla čumák. Uslyšela tiché zakňučení: „Mám hlad.“ Vločka si povzdechla a sedla si. „Šakalové vše vzali.“ Láva se postavila na nohy a Vločka se zdálo, že přes noc vyrostla. „Budeme muset ukrást kuře,“ zavrčela. „U osvojených.“ Vyrázila z jeskyně. Láva sice trochu zaostávala, ale výdrž měla dobrou. Blížili se k vesnici, ale Láva se zastavila. „Já... nemůžu tam jít!“ Zarazila se. Vločka na ni pohlédla. Myslela, že je dobrá v boji. Plamen v jejích očích vyhasl. „Vždyt už jsme tady, opravdu to chceš vzdát?“ Rozžehnul se v ní plamen zuřivosti. *Obyčejný osvojený... To jsem si mohla myslet?* Výhružně zavrčela. Měla ji zabít hned. Jídlo by neměla tak i tak. Už po ní chtěla skočit, ale vzpomínky jí to nedovolily. Byla tak podobná vlku. Povzdechla. „No, tak tu třeba zůstaň nebo můžeš jít se mnou a hlídat, jestli nejde někdo z osvojených.“ Řekla, otočila se a šla směrem k vesnici. Uslyšela tlapky, ale neotočila se. Šla směrem k farmě. Uviděla, že kuřata už jsou venku. Rozběhla se a přeskočila ohradu, chňapla po kuřeti. Uslyšela štěkot. Zavrčela a otočila se. Uviděla tři psy běžící směrem k ní. Odrazila se a vyskočila z ohrady. Nikde neviděla Lávu. Asi už běžela... Utíkala, jak nejrychleji mohla, i když věděla, že nemusí. Snad cestou uvidí Lávu. Tolik se o ni bála. Doufala, že už bude v jeskyni. Běžela, jak jen mohla, aby už ji mohla vidět. Možná to trochu přehnala, ale ten nával vzteku se dostavil tak rychle. Viděla, že se stromy už chystají na zimu. Brzy už bude moci lovit. Její zlaté oči jen svítily. Doběhla do jeskyně, ale Láva nikde. Zmateně se rozhlížela. Zakňučela: „Lávo?“ Ucítila známý pach a nakrčila čumák. „Hledáš tohle?“ Ozval se smích a ze tmy vystoupil Zuřivák s Lávou v tlamě. Vločka se naježila, ale stalo se něco, co nečekala. Zezadu ji přirazili k zemi členové Zuřivákovy tlupy. Měli výhodu. „Co tady chceš, jídlo jsi mi už vzal.“ Zavrtěla se Vločka. Zuřivák se zasmál. „No, jak vidím, přinesli jste mi další.“ Vesele přistoupil k Vločce a Olízl jí čumák. „Ale to není důvod, proč jsem přišel.“ Zaňafal. Vločka pohlédla na Lávu a viděla smutek v jejích očích. Ale najednou se zvedla, rozběhla se proti Zuřivákovi, který ji jen odstrčil a ona spadla na záda. Ale nevzdala to. Zuřivák nečekal a dál posměšně hleděl na Vločku. Láva se odrazila, vše to bylo jako ve zpomaleném filmu, letěla vzduchem a přistála na Zuřivákově krku, do kterého se pevně zakousla. Jeskyní se ozvalo zaúpění. Najednou byla Vločka volná ze sevření. Postavila se a viděla, jak se na Lávu vrhá pět šakalů. Uslyšela jen slabé zakňučení: „Uteč!“ Vločka váhala, ale nakonec se otočila a zakňučela: „Sbohem, Soter.“ Což byl u vlků důkaz lásky, oddanosti a přátelství.

Den, kdy mi lachtan změnil život

Dorota Bučková, 6. třída ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

Jmenuji se Agnes a budu vám vyprávět příběh, jak jsme se jednoho letního dne, na moje narozeniny, vydali s rodinou do ZOO. Hodně jsem se těšila, a proto mi cesta ubíhala pomalu.

Po příjezdu a zakoupení vstupenek konečně stojíme v areálu velké zoologické zahrady. Táta si vzal raději mapku, abychom se neztratili. „Tak co, kam půjdeme první?“ zeptal se vesele a nasadil si na nos

své kulaté brýle, aby dobře viděl na mapku ZOO areálu. „Já bych šla na lachtany!“ poprosila jsem toužebně. „Dobře, když na lachtany, tak na lachtany! Doprava!“

Šli jsme úzkou cestičkou, vysypanou kamením. Za zatáčkou na nás čekalo něco, co mi připomínalo obří akvário na ryby. Bylo napuštěno do půlky vodou, aby si lachtani mohli taky trochu zaplavat. Zeleně zakalená voda nám nedávala moc nahlédnout dovnitř. Čekali jsme na lachtany dlouho, až to máma s tátou a mladší sestrou vzdali. „Myslím, že dnes máme smůlu, lachtany neuvidíme!“ povzdechla si mladší sestra Miriamka. „Ti lachtani se nám nechtějí ukázat... Asi si myslí, že je ukousneme...“ zažertovala. Maminka souhlasila, a tak se naše rodinka otočila k obřímu akváriu zády a mávli na mě, abych už také šla. „Hned přijdu, běžte napřed!“ Chtěla jsem totiž lachtana spatřit.

Věřte nevěřte, trpělivost se mi vyplatila. Zdálo se mi, že lachtan na mě mává stejně jako před chvílí máma, abych šla blíž k němu. Lachtan začal podivně otevírat pusku, jakoby mluvil. Přitiskla jsem ucho k akváriu a uslyšela zvláště vysoký hlas, tak vysoký, že ho nikdo z lidí nemohl slyšet. Zvuk byl nesrozumitelný, proto jsem ucho přitiskla ještě víc. A opravdu! Opravdu na mě mluvil! „Pojď za mnou,“ říkal hlas, který zřejmě vydával lachtan. „Dovedu tě tam, kde je krásně, tam, kde ještě žádný člověk nebyl!“ Když tohle dořekl, odtrhla jsem ucho od skla a přemýšlela, co na to říct.

Mohlo to být dobrodružství, a to já mám ráda. „Je to nebezpečné?“ zněla mi v uších otázka se stopou strachu v hlase. „Když půjdeš se mnou a budeš se mne držet, nic se ti nestane,“ odpověděl zamýšleně lachtan. „A vrátíme se brzy, aby si rodiče nemysleli, že jsem se ztratila?“ zeptala jsem se. „Neboj, vrátíme se za chvíli,“ ujistil mě lachtan. „Tak jdeš už?“ ozval se otráveně. „Ráda bych, ale jak?“ „No přece se rozběhni proti sklu akvária ne? A neboj se, nic se ti nestane. Utvoří to takovou bublinu, která tě zneviditelní a umožní ti dýchat pod vodou,“ řekl lachtan, jako by to byla samozřejmá věc. Napočítala jsem do tří, s tlukoucím srdcem jsem se rozběhla. Každou chvíli měl přijít náraz do skla...

A právě v okamžiku probíhání z jedné strany na druhou začal vát silný vítr. Kolem mě se utvořila vzdušná bublina, která mi umožnila plavat pod vodou a přitom dýchat. Lachtan si mě chytil, abych někam neodplavala, protože jsem vzdušnou bublinu neuměla sama řídit. „Kam vlastně plujeme?“ zeptala jsem se lachtana. „Do říše zvířat, kde není nic nemožné. Nikdo z lidí tam ještě nikdy nebyl, ale nastala krizová situace, se kterou nám můžeš pomoci jen ty. Jsi totiž jiná než ostatní lidé. Máš nás zvířata ráda a rozumíš naší řeči. Proto mě náš král pověřil tímto důležitým úkolem. Přivést tě do naší tajuplné říše zvířat!“ řekl lachtan pyšně. „A jak se vlastně jmenuješ?“ zeptala jsem se zase zvědavě já. Představil se mi: „Bolek, Agnes, Bolek.“

Cesta trvala už nějakou dobu a já jsem začala být zvědavá, jak daleko to je. Velkou rychlostí jsme se řtili do malé prasklinky na dně akvária. V okamžiku nárazu jsem se podivně zmenšila, nakonec to bylo asi jako kdybych prolétla jen otevřenými dveřmi. Za skulinkou se objevila nepopsatelná říše. Do očí mi zazářilo obrovské světlo - obrovské slunce. „To slunce není opravdové...“ řekl zklamaně Bolek. „Naši předkové ho tvořili celá staletí! A co tě vlastně tak vylekalo?“ „Myslela jsem, že do té skulinky narazím,“ řekla jsem mu na vysvětlenou. Bolek si mě měřil zmateným pohledem a nakonec prohlásil: „Ty nevíš, že se ta bublina umí přizpůsobit prostoru?“ Zavrtěla jsem hlavou, abych mu dala najevo, že se o ničem takovém nezminil. No a teď bublina, ve které jsem se vznášela, praskla a já jsem spadla na zem. „Není ti nic, Agnes?“ zeptal se starostlivě Bolek a skočil do potůčku, který protékal místní krajinou. „Teď se nacházíme na území, kde bydlí zvířata z Austrálie a Afriky. Já jsem musel skočit do potoka, abych se dostal přes ostatní území.“

Všechno vypadalo opravdově. Taky bych si myslela, že krajina je živá, stejná jako na zemi, ale zmátlo mě, že žirafy měly v zubech štětce, na hlavách palety se všemi odstíny zelené a vždy, když do vzduchu namalovaly list, přeměnil se na opravdový. Když pak některá žirafa vyplázla svůj dlouhý jazyk, jako by do listu foukl vítr a list spadl žirafě přímo na jazyk. Všechna zvířata na tomhle území žila podivně. Jedna žirafa měla na nose sluneční brýle, aby jí to silné slunce nepoškodilo zrak. Zebra se zase oblékla do bílého, aby prý ta černá nepřitahovala tolik tepla. Všechny opice měly na hlavě nasazené kšiltovky

s legračním nápisem MŮJ MOZEK JE NA DOVOLENÉ... Když si mě zvířata všimla, ukazovala si na mě prstem. Pak se strhl nadšený křik, všichni se na mě mačkali a vyptávali se na různé věci.

„Tak dost, rozestupte se!“ vykřikl Bolek. „Ten člověk je tu na rozkaz našeho krále!“ Nastalo ticho. Nikdo se nepohnul z místa. Jakoby do nesmírně teplé krajiny přišel mráz a všechny tvory zmrazil. Zvířata po levé straně se rozestoupila a až přímo k nim příkráčel šavlozubý tygr. „Já myslela, že jsi už vymřel!“ vykřikla jsem překvapeně. „Taky že jo! Tahle říše zvířat vznikla těsně před mým vyhubením na planetě zemi! Kdyby nebylo téhle říše, vymřeli bychom všichni! Mamuti, my šavlozubí tygři, dinosauři, veledaňci, dody, tasmánští tygři.“ „To všechno ještě žije?“ přerušila jsem ho. „Ale jistě, že ano. Vás ve škole asi neučí, že tahle zvířata TĚMĚŘ vymřela jen kvůli lidem? Jistě že vás to neučí, protože byste se už dávno poučili z toho že...“ „TAK DOST!“ přerušil ho velmi naštvaně Bolek. „Toto má Agnes říct osobně král, ne nějaký prostý tygr Filip!“

Z území pro teplomilná zvířata jsme padacími dveřmi dopadli do vysokého sněhu, takové velké studené měkké peřiny. „Jak to?“ zarazila jsem se zamyšleně. „Nemusí tě vždycky zachraňovat nějaká magie, ne? Když jsi v říši zvířat, tak to neznamená, že jsi v říši Pořádmagie nebo co,“ poučil mě s úsměvem ve tváři Bolek. Úsměv jsem mu oplátila a vydali jsme se skrz ledovou krajinu. Byl už večer a na obloze se leskla polární záře. „Vy a vaši předci musíte mít obrovský talent, když dokážete tohle nakreslit.“ Zasníla jsem se. „Ano. To malovali lední medvědi a ti mají talent na takové krásné věci.“

Když jsme prošli územím pro zvířata, žijící v zimě, objevil se před námi obrovský prostor, tvořil ho oceán. „V tom oceánu žijí všichni vodní živočichové, včetně mě. Já jen občas vylezu s kolegou pobavit lidi v ZOO a pak se zase vrátím domů. Oceán je rozdělený na čtyři díly. Jedna čtvrtina je tvořena slanou vodou, druhá čtvrtina sladkou vodou pro sladkovodní živočichy, třetí čtvrtinu tvoří zmrzlá slaná voda a čtvrtá čtvrtina je ze studené sladké vody.“

„Teď už ale musíme za králem, je moc pozdě. Filip nás zdržel a my za pět minut tam máme být. No neví, pro případ nouze jsem dostal povoleno použít Letkrabici.“ Bolek ukázal na oblohu, kde se vznášel obrovský pták, vypadající jako kartonová krabice, která létala pomocí křídel z obálek. Přistála těsně vedle nás a pobízela nás, abychom už nastoupili. Krabice byla nesmírně pohodlná, vycpaná perím, takže let jako v peřince. Bolek ani nestačil říct, abychom se pevně drželi a šklublo to. Letkrabice nabrala velkou rychlost. Asi za deset sekund jsme přistáli v úplně jiné krajině. Byla to místnost, nebo spíše zámek či přijímací sál. Stěny polepené krvavými steaky, dveře z kůží zajíců a kliky z velkých nazdobených kostí.

„Už bylo na čase!“ ozvalo se za našimi zády. „Myslel jsem, že nedorazíte!“ Do dveří vstoupil svalnatý lev s korunou na hlavě. Všichni čekající v přijímacím salonu udělali poklonu tak hlubokou, že se dotýkali nosem podlahy. Lev nás vyzval, abychom šli za ním do místnosti, kde byl velký trůn z kostí.

„Dal jsem Bolkovi za úkol,“ ujal se slova, „aby mi tě přivedl.“ Lev si zrovna sedal, když jsem uviděla jeho rozdvojený ocas. „Vy jste Český lev!“ vykřikla jsem překvapeně. „Jsem rád, že vás poznávám madam,“ potřásl mi rukou. „Vy ještě žijete?“ zeptala jsem se nechápavě. „Jak vidíte, žiji!“ Zasmál se tomu lví král. „Ale dnes jsi tu kvůli něčemu jinému! Byl bych rád, kdyby ses mě na nic neptala, dokud nedomluví. Můžu začít?“ Pozvedl obočí. Přikývla jsem.

„Na planetě zemi se lidé ke zvířatům od pradávna nechovají nejlépe. Znečišťují přírodu, kde žijeme, zabíjejí nás ve velkém, chytají nás do pastí, protože někteří máme pro ně velkou cenu. Zavírají nás do klecí... My víme, že ty taková nejsi, a proto nám určitě pomůžeš. Dovol mi, abych ti řekl příběh jedné africké opice:

Žila jednou v Africe velice moc ráda,
tmavě hnědá opice, se všemi kamarády.
Jednou nažrat vydala se, už hned brzy zrána,
chytili ji do pastí, ozvala se rána.
Odvezli ji v autíčku tři zkušební lovci,
už neviděla matičku, teď sedí v temné kleci.“

„Z té klece jsme ji vysvobodili, neboj se,“ ujistil mě král. „Chci se tě zeptat, proč lidé zavírají zvířata do ZOO?“ „My chceme jen pomoci ohroženým druhům zvířat. V ZOO je nechají rozmnožit a mláďata pak vypustí na svobodu,“ vysvětlila jsem mu. „Aha, jedna věc je teda vyřešena. Vy nám tím chcete pomoci. Takže vy teď napravujete to, co jste provedli?“ uvažoval nahlas lev. „Dalo by se to tak říct,“ souhlasila jsem. „Teď se tě zeptám na druhou důležitou věc. Mohla bys, prosím tě, mocným lidem promluvit do duše, aby recyklovali odpadky a neházeli je volně do našeho obydlí? A aby nás nechytali do pastí a nezabíjeli ve velkém?“ zeptal se lev s nadějí v hlase. „Vynasnažím se,“ řekla jsem mu. „To jsem moc rád... a teď tě raději pošleme už zpátky na zem, aby se o tebe rodiče nebáli. A moc ti děkujeme!“

Zmizela jsem. Prostě jsem znenadání zmizela. Všechno se mi rozplynulo před očima a ocitla jsem se zpátky v ZOO, před obřím akváriem. Než jsem se stačila vzpamatovat, vzala mě do náruče máma a říkala, jak moc se o mě bála...

Když jsme ze ZOO odcházeli, zamávala jsem Bolkovi, který vesele plaval v akváriu. Už jsem měla jasno, čím budu, až budu velká. Budu studovat přírodovědeckou fakultu a celému světu pak promluví do duše a budu se snažit o svět přívětivější pro všechny živé tvory.

Co se může nacházet v takové bezvýznamné zbrojnici

Nella Andrášková, 12 let, Gymnázium Uherské Hradiště

Pokud byste procházeli temnou uličkou Nového Města Vogastisburku, kde stojí vyhlášené pekařství pana Loafa s vývěsním štítem houpajícím se na pevném háku, obchod s čajem a kávou pana a paní Hloučkových, vonící každý den jinou cizokrajnou vůní, nebo třeba kráček stařenky Eleové, který stále „roste“ do nepředstavitelných výšin, jak paní Eleová stále přidává jiná a jiná patra, možná byste zaslechli přes hukot dešťových kapek a buhot jejich dopadů na okapy a střechy okolních domů tichou, pevnými dřevěnými stěnami tlumenou, hádku. Pokud byste nakračovali opravdu tiše a neuklouzli po věkem zakulacených kočičích hlavách nebo nespádli na zem díky zapomenutému, pohozenému sáčku od nezaměnitelného pečiva pana Loafa, slyšeli byste ji ještě o něco hlasitěji a třeba byste rozpoznali i nějaká ta slova. A jestli byste ten den měli doopravdy tak velké štěstí, pochopili byste i smysl tohoto prudkého rozhovoru. Asi byste nechápavě naslouchali tomuhle.

„Medvěd by nedokázal porazit orla, to je nesmysl, orel by vždy unikl z jeho dosahu! Medvěd, to je takový neschopný, neohrabaný tvor, jenž kolem sebe jen mává těma svýma hroznýma prackama a jen ustavičně řve a prská na všechny kolem,“ ohrazoval se rozhořčeně vznešený orel mořský na štítu rodu Gerroviů.

„No dovol! Medvěd tě připlácne i levou zadní, a přitom ještě stihne sníst,“ oponoval mu s hrozbou v hlase vztyčený medvěd na druhém o něco větším štítu, jež s hrdostí nosili muži lordů z Hroznospávy.

„Panebože, každému je úplně ukradené, kdo z vás dvou neschopných šašků by vyhrál. Já bych vás srazil oba najednou mrsknutím ocasu,“ převrátil znuděné oči lev Alordů a začal si čistit drápy.

„Nechte těch svárů! Všichni se musíme spojit proti pravému nepříteli. Nikomu neprospěje, pokud se budete hádat mezi sebou,“ zahoukala sova náležící Longobardům.

„Á, naše knihomolka, chytrolínka opět promluvila. To si fakt myslíš, že ty tvé kecy někdo poslouchá?“ začala posměšně liška na jednom z největších štítů ve zbrojárně.

„Proč si myslíte, že loví jenom v noci?“ pokračovala, rozhlížejíc se po ostatních zvířatech kolem. Po příválu nechápavých pohledů prohlásila: „No to je přece úplně jasné! Je zbabělá. Pod ochranou tmy, jen aby ji nikdo neviděl, hlavně její kořist! Och ne, a aby žádné jiné zvíře nemohlo vidět, jak neschopná je, že uloví něco jen, když jí to vběhne do zobáku. A ta nám tady říká, co máme dělat. Ani není tak chytrá, jak si myslí a povyšuje se nad nás ostatní,“ odfrkla si znechuceně.

„A tak bychom měli poslouchat tebe, že? Kdy nám pomohli Revyové?“ osočil se orel na lišku. „Jsi stejně zbabělá jako tady ten natvrdlík medvěd!“

Takhle nějak to pokračovalo celou noc. Když se slunce vyhouplo nad zalesněné kopce a proniklo přes těžké bílé záclony až k majiteli zbrojnice, zbrojír se zavrtěl a neochotně pootevřel oči. S povzdechem vstal a oblékl se. Dveře do zbrojnice se pomalu začaly otevírat. Zvířata na štítech umkla, podívala se na sebe náhle s pochopením v očích, smíchaným se strachem, protože bylo možné, že se sem někdo z nich už nevrátí. Liška si povzdechla, dveře se otevřely a zvířata ztuhla...

4. kategorie – 8.-9. třídy - poezie

Pejsek konejšitel

Věra Polášková, 8. třída
ZŠ Chrastava

Je to passé, tak se vzmuž,
vím, že si s ním měla kříž,
nech ho plavat, neplač už,
kožíšek mi zamokříš.

Je dobře, že dostal mat,
planá slova nestačí,
a že tě měl kdysi rád?
Já tě měl vždy nejradši.

Pojď blíž, olíznu ti tvář,
jednou najdeš svého prince,
vykašli se na vizáž,
hledej čistě podle srdce.

Nechouli se do klubíčka,
užívej si každý den,
učeš vlasy, osuš víčka,
vodítko - a můžem ven.

Svoboda

Lucie Pelikánová, 9. třída
ZŠ a MŠ Bílovice

Ležím tu v hladu sám,
mou uschlou slámu myši jedí.
V noci samotou do zdi volám,
ve dne na mě chtějí zraky hledí.

Z života jistotu člověk mi vzal
a šťastně hledí na mé utrpení.
Jedině sny o volnosti mě nutí abych vstal,
žádné štěstí v zoo pro mě pravdou není.

Pak život se mi mění v ten ráz,
lidé v černém s puškou v noci přišli.
Pak už jen BUM! Tma, klid a mráz
a krásný sen, že do přírody jsme vyšli.

Sen se rozplynul a zář do očí bije,
ptáků zpěv a vítr čechrá srst.
Jak se to krásně z řeky pije,
ten pocit svobody ve mně nenechá klidnou kost.

Barbora Viceníková, 9. třída ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

Naděje

Eliška Hoferková, 9. třída
ZŠ a MŠ Traplice

Co vidí člověk v prohlubních očích,
jež mají vlastní osud a cíl?
Nejdříve štěstí a lásku, snad naději, potom zklamání
a nakonec pár těžkých chvil.

To vše bylo skryto v očích mých,
co nitkou pevnou ke mně spjaty jsou,
aby tu byly i v chvílích zlých,
kdy srdce a mysl jsou zahaleny tmou.

Ale čas utíká a čas běží,
děti již dětmi nebudou
a na mne vzpomenu jen stěží,
na medvídku s koženou záplatou.

Takový plyšový medvídek
nemá život snadný,
někdy cítí radost,
někdy jen kout chladný.

Občas závidím těm medvědům,
co svobodně si chodí po Aljašce,
co důvěřují jen svým pudům
a nikdo je nepere v pračce.

I já bych chtěl nasát ten čerstvý vzduch,
stát na skalách a poznávat les,
tam divoká řeka je samý pstruh,
kdežto tady na mě hledí jen pes.

Místností zazněl sametový hlas,
ruka se po mně natáhla,
v dívčích očích zračil se úžas,
jenž objevil se tak znenáhla.

Ocitl jsem se na ulici,
kapky deště mi stékají po těle,
a i když svírán jsem byl v náručí,
cítíl jsem se osaměle.

Pak nastala ta chvíle osudná,
ten okamžik byl jak zlý sen,
když dívka zničehonic vykřikla
a já spadl na zem.

V kaluži tělo mé bezmocně leží,
kapky jak slzy po knoflicích stékají,
bezmocně sleduji, jak dívka má pryč běží,
bezzvládné tlapky ke dnu mi klesají.

Perly vody padají dál,
o tvrdou zem tříští se,
znavený vítr tiše vál,
sledujíc, jak blyští se.

Oblaka tmavá jak peruté vran,
hrozivě nade mnou se stahují
a kapky vody mířící do všech světových stran
s lehkostí o asfalt bubnují.

Je tohle konec?
Jemný a prostý jak rosa za jarních rozbřesků?
Kdy v kaluži bláta plyš svou smáčím
s pohledem upnutým na moře záblesků?

Ruka mrazem bledá ke mně se sklonila,
tělo mé neživé divně se zachvěje,
tlapky povadlé něžně se chopila,
hlavou mi probleskne poslední myšlenka,
NADĚJE.

Žába

Barbora Pavlová, 8. třída
ZŠ UNESCO Uherské Hradiště

Žába sedí na listu,
dopřává si očistu.
Kapky deště padají,
z žabky špínu smývají.

Žába, žabka, žabička,
už je čistá celičká.
Teď vyhlíží něco k snědku,
dala by si mušek pětku.

Je však špatné počasí,
počkej, až se vyčáší.
Až vysvitne sluníčko,
napapáš se, žabičko.

Tadeáš Fojtách, 9. třída ZŠ Mariánské náměstí Uherský Brod

Ježek

Barbora Pavlová, 8. třída
ZŠ UNESCO Uherské Hradiště

Očka jako perličky,
místo ruček pacičky.
Čumáček má malinký
a na zádech bodlinky.

Chodívá k nám na zahradu,
když se do postele kladu.
V mističce má trošku mlíčka,
zapomeňte na jablíčka!

Rozvázně si dupe, funí,
než bys řek švec, tak je u ní.
Už je slyšet mlaskání,
jak mlíčkem hlad si zahání.

Pohroma v lese

Ondřej Kavka, 8. třída ZŠ U Pálenice Kunovice

Slunce pomalu zapadalo za hory a zvířátka v lese se ukládala k spánku. Nikdo z nich ale netušil, co se stane, až přijde hluboká noc.

Přesně o půlnoci přijelo k lesu velké auto. Bylo plné všemožných odpadků. Ráno, když vysvitlo slunce, vypadal les jako po odpadkové vánici. Odpadky bylo vidět všude. Na stromech, v keřích, ba dokonce i u vchodu do liščí nory, kde bylo vždy uklízeno.

Lišku ze sladkého spánku vytrhlo hlasité lamentování lesních zvířat. „Co se to zase stalo?“ problesklo jí hlavou. Abyste věděli, liška je taková starostka zdejšího lesa. Na vše dohlíží a řeší problémy, na které již nikdo nestačí. Rychle vylezla z nory a už vidí to odpadkové dopuštění. „Ticho!“ zařvala. „Co se to tu stalo?“ „Někdo přinesl přes noc do lesa odpadky,“ řekla skupinka vrabčáků.

„Mně to zaházelo celou noru,“ stěžoval si jezevec.

Liška se zamyslela a po chvíli povídá: „Já si myslím, že bychom to tu měli uklidit.“ „Ano, přesně tak,“ souhlasili všichni. A tak se pustili do úklidu. Liška na to samozřejmě dohlížela. „Jezevče, uklízej taky,“ kárala ho liška. „Ale mně se nechce,“ řekl líně jezevec a svalil se do mechu. Jezevec se totiž nikdy moc nepředřel. Liška na to byla už zvyklá. „Medvěde, prosím tě, nejez odpadky, ještě ti z toho bude špatně,“ domlouvala liška medvědovi, jenž už zase vylizoval kelímky od jogurtu a jedl prošlé těstoviny. „Ale liško, nebrblej pořád. Proč bych si nemohl dopřát?“ odvětil medvěd a tázavě se podíval na lišku. „Neříkal jsi náhodou ještě včera, že držíš dietu?“ připomněla mu liška. „Jo, to jsem zase něco plácal. Nesmíš věřit všemu, co řeknu,“ vysvětlil medvěd a pokračoval v úklidu. Liška tedy šla dál. V tom jí cestu zkrátil norek, její zástupce. Pořád se snaží vetřít do její přízně. Nebo, jak on říká, být ozářený její jasnoslunečností. Byl celý zadýchaný a jen stěží mu šlo rozumět. „Velevážená paní liško, už jsme s úklidem téměř u konce, pojdte se podívat. Posbírali jsme odpadky z nejbližšího okolí a nakupili je na velkou hromadu.“

Liška tedy šla. Když přišla na místo a viděla, že pod tou horou odpadků je její doupě, málem ji to povalilo. „Proč jste naházeli všechny ty odpadky na vchod do mé nory?“ Všichni se bouchli pěstí do čela. „Co jsme to udělali, my hlupáci!“ zděsili se a hned se začali omlouvat. „Promiňte, paní liško, my jsme byli tak zabraní do úklidu, že jsme si Vaší nory vůbec nevšimli.“ „Dobře, dobře, omluva se přijímá,“ uklidňovala je liška, která byla na podobné průšvihy zvyklá. „Takhle to dál nejde! Na úklid sami nestačíme. Napíšeme dopis panu starostovi, aby nám sem poslal úklidovou čet,“ rozhodla liška a všichni s tímto řešením souhlasili. Ani norek neměl žádné moudré připomínky. Liška se dala do psaní dopisu, protože jako jediná uměla v lese psát. Ostatní zvířátka jí pomáhala s textem a zanedlouho měla před sebou hotový dopis:

„Milý pane starosto,
prosimé Vás, vašnosto.
Ať tu máme čistý les
a za ním i krásnou ves.
Odpadky nám sem v noci přivezli...
nové smetiště u nás našli.“

S odpadky se nedá žít,
musíte je uklidit.
Předem za to díky moc.
Přejeme Vám dobrou noc.
S pozdravem paní liška a zvířátka v lese.“

Když dopsala, dlouze se protáhla a hlasitě zívla. „To by jeden nevěřil, co to dá práce napsat dopis,“ poznamenala liška a zavolala na straku. „Strako, strako, buď tak hodná a zanes panu starostovi tento dopis.“ „Ale jistě, beze všeho, už letím,“ odpověděla straka, pevně sevřela dopis drápy, zamávala křídly, vznesla se do vzduchu a byla tatam. Liška čekala až do soumraku, ale straka pořád nikde. Vydala se ji hledat. Nemusela jít moc daleko. Našla ji na zahradě u babičky Šermákové, jak se nácívá, div jí břicho nepraskne. „Ale, ale, kohopak to tady máme?“ pravila liška jízlivě. „Pardon, paní liško, úplně jsem zapoměla na čas. A navíc to jídlo je opravdu fantastické. Hned ten dopis doručím,“ omlouvala se straka. „No dobře, ale ať už se to neopakuje,“ pohrozila liška a odešla. Straka tedy letěla. Ovšem mělo to háček. Když se zdržela u babičky Šermákové, zapoměla tam dopis. A co nesla místo něho? Lístek na nákup, který byl určen babiččinu vnukovi Honzovi. Straka to popletla. Vrátila se až pozdě večer, když už všichni spali. Straka si sedla na dubovou větev a v momentě usnula. Zvířátka čekala a čekala, ale pořád nic. Ani po týdnu z lesa nezmizel jediný odpadek. Asi víte proč. Když totiž pan starosta dostal lístek, na kterém stálo: „Kup máslo, sýr, jeden chleba a devět rohlíků. A ne aby ses zase někde cestou loudal, ty zlobidlo moje,“ tak z toho moc nadšený nebyl. Samozřejmě nemohl tušit, co je v lese za pohromu.

Liška už to nemohla vydržet. Naštěstí měla postranní vchod do své nory, takže i přes zasypaný hlavní vchod se do domu dostala. Vyslala znovu straku, aby našla nějakou jinou pomoc. Straka letěla a letěla, až přilétla ke škole. Vtom ji to napadlo. Zavolala do okna. „Děti, buďte tak hodné a pojdte nám pomoci uklidit les.“ Děti poslouchaly bedlivě. Zpočátku se jim moc nechtělo, ale nakonec si daly říct. A hned jak skončila škola, vydaly se do lesa. Za pár hodin byl už les čistý jako dřívě. Liška a všichni tvorové v lese dětem poděkovali a doprovodili je až k okraji lesa. „Uf, tak je to pro tentokrát za námi. Ještě, že ve vesnici jsou tak hodné děti,“ oddechla si liška a šla se z toho pořádně vyspat.

A co vy, děti, kdy přijдете uklidit les?

Z psího srdce

Nikola Panáčková, 8. třída ZŠ UNESCO Uherské Hradiště

Koupil jsi mne jako malé štěně. Prvně jsem se bál, protože jsem tě neznal. Trávili jsme spolu celé dny a ty ses o mě staral.

Pomaloučku jsem rostl, a čím déle jsme byli spolu, tím více jsem tě měl rád. Nazýval jsi mne svým nejlepším přítelem, svým parťákem. Chodili jsme spolu na výlety, všude jsi mne bral s sebou. Když se tě někdo zeptal, jestli máš nějaké domácí zvíře, vytáhl jsi z peněženky naše společné fotky a začal jsi vyprávět nejrůznější historky. V noci, když ses chystal spát, jsem se přikrýval k tobě do postele. Vždycky jsi mne hladil a svěřoval mi všechna tajemství. Já ti očima říkal, že mi je s tebou dobře. Každý den jsem na tebe netrpělivě čekal u dveří. Tešil jsem se na tebe. Jednou jsi domů přišel se svými přáteli. Říkali, že jsou rádi, že sis na ně konečně udělal čas, a že nechápou, jak můžeš tolik času obětovat tomu psovi - tedy mně. Zalezl jsem si do tvé postele a poslouchal, jak se bavíš. Byl jsem sám. Když konečně odešli, šel jsi hned spát. Nepohládl jsi mne, ani na mě nepromluvil. Ale nemohl jsem ti nic vyčítat, snažil jsem se to pochopit. Tví přátelé zde byli čím dál častěji. Neměl jsi na mě už tolik času. Nikdy jsem ale nepřestal

čekat u dveří a vítat tě. Když jsi začal pochybovat, že jsem šťastný, tví přátelé tě přesvědčili o tom, že mě nezajímáš. To ale nebyla pravda. Byl jsi všechno, co jsem měl. Musel jsem se spokojit s tím, že na mě budeš mít čas jen občas. Trápilo mne to. Jednou ráno jsem se vzbudil s pocitem, že se něco děje. Choval ses jinak. Když tě tví přátelé přišli jako obvykle navštívit, hned, jak tě spatřili, zase odešli. Viděl jsem, jak s někým voláš. Přijeli pro tebe dva muži a chtěli tě odvézt. Začal jsem tě bránit. Štěkal jsem a vrčel. Myslel jsem, že ti chtějí ublížit. Naložili tě do auta a odjeli. Utíkal jsem za nimi celou cestu. Dojeli až do budovy, ze které mě ale všichni vyhazovali. Když jsem tě ztratil z dohledu, začal jsem hlasitě výt a kňučet. Bál jsem se, že už tě nikdy neuvidím. Zřejmě jsi mé vytí uslyšel, protože ses z budovy rozběhl za mnou, ale upadl jsi. Došel jsem k tobě a viděl, jak ti po tváři stékají slzy. Díval ses mi zpřímá do očí. Nemohl ses moc hýbat, přesto jsi mne pohládl a pravil: „Omlouvám se Bene, že jsem se ti nevěnoval. Ty jediný budeš mým parťákem navždy.“ Při těchto slovech ti z očí vytryskly další slzy. Hned jsem je začal olizovat. Snažil jsem se ti říct, že ti odpouštím a mé vrtění ocasem naznačovalo, že tě mám stále rád. Když se ti zavřely oči, myslel jsem, že jsi usnul, tak jsem si lehl vedle tebe.

Teď ležím tady, u tvého hrobu. Každý den. Neodejdu, protože tady jsem ti nejblíže. Moc lidí sem nechodí, ale já tu jsem pořád. Čekám na den, kdy budeme zase spolu.

Hlad

Karolína Gajdošíková, 9. třída ZŠ a MŠ Bílovice

Mám hlad. Nejdí jsem. Ani nevím, jak je to dlouho. Bylo světlo, byla tma, bylo světlo, byla tma. Nevím, jak je to dlouho od doby, kdy jsem našel pár kousků něčeho v nějaké vysoké krabici. Měl jsem potom pocit, říkejme mu nehlad, že zase můžu rychle běhat, skákat. Ale pomínil. Vždycky pomíne. Po nějakém čase. Někdy delším, někdy kratším. Pak zase bloudím. Hledám něco, co můj nehlad zase přivolá zpět.

Jak je to dlouho, co jsem se s nikým nepomazlil? Co jsem nikomu nezašpinil kalhoty a nedostal za to pohlavek. Jak je to dlouho, co jsem nikomu neroztrhal tu smradlavou věc, co nosí na svých tlapkách? Nevím. Bylo světlo, byla tma, bylo světlo, byla tma, bylo světlo, byla tma, bylo světlo, byla tma. Jdu dál. Čmouchám, čmouchám něco, co mi přivolá můj oblíbený nehlad. Žádné krabice. Nic.

Proč jsem vlastně prošel tou brankou a utíkal za tím velkým, rachotícím, svítícím strojem? Stejně jsem ho nechytal. A pak jsem nevěděl, kde jsem. A tak to dopadlo. Nevím, kde jsem. Žádná stopa. Nic. Stýská se mi. Cítím se osamělý. Nikdo mi už nečeše srst, nehladí mě na bříšku. Nedává mi ty dobře vonící granulky. Má voda obsahuje nějaké tvrdé kousky něčeho. Už není tak čistá a teplá. Jen studená. Až mě z toho zastudí v bříšku.

Je mi zima. Nikdy jsem nebyl tak dlouho venku. Chybí mi můj pelíšek vedle pohovky. Moje oblíbené místečko u krbu. Ty dobré věci, co mi dávají, když si sednu.

Snažím se rychle najít něco dobrého. Snažím se utíkat, ale moc mi to nejde.

Hele. Nějací lidé. Dají mi něco k snědku? Mají nějaké tašky. Cítím něco. Voní to jako to, co jedli mí páníčci. Že by to byli oni? Snažím se k nim běžet, ale nemám dost energie. Jsem jim blíž a blíž. Začínám čmouhat v jejich taškách, ale oni mě odstrčí. To si mě nepamatují? Smažím se vyčmouhat alespoň kousek jejich pachu. Že by to nebyli oni? Podívám se nahoru. Ne. To nejsou oni.

Jsem unavený. Chce se mi spát. Oči se mi samy od sebe zavírají. Pomalu dokulhávám k nějaké krabici a oči se mi únavou zavírají.

Vzbudím se a všechno mě studí. Je to všude kolem. Sníh. Vylezu ze své krabice a opět se vydávám najít něco k snědku. Všude kolem chodí lidé. Ani nestihám poznávat jejich pachy. Proč je jich najednou tolik? Všude kolem svítí světla, padají na mě ty studené mini věci.

Všichni se usmívají. Mávají na sebe. Vcházejí a vycházejí z těch budov. Proč si mě nikdo nevyšimá? Musím si najít něco k snědku. Jsem zase ospalý. Ale musím si něco najít. Bříško mě už z toho bolí, jak jsem dlouho něco nesnědl.

„Hele, mami, to je hezký pejsek! Vezmeme si ho domů?“

„Je sice hezký, Aničko, ale podívej. Má obojek. Asi se jen někde zatoulal. Pojď, zaneseme ho do útulku.“

Něčí ruce mě chytí. Nevím, komu patří. Nesou mě. Jdeme celkem dlouho dobu. Zase se mi zavírají oči. Snažím se je udržet, ale nejde mi to. Usínám.

Probudím se v nějaké kleci. Vidím misky. Dobelhám se k nim a vidím vodu a granulky. Pustím se do toho s neskrupulečnou chutí. Po nějakém čase jsem plný. Můj nehlad se vrátil. Cítím, jak se mi vrací energie.

Přichází nějaká paní. Hladí mě na krku. Doplnuje mi granulky a vodu. Hraje si se mnou a vede mě za ostatními pejsky. Jsou na mě milí. Hrají si se mnou. Říkají mi, jak to tady chodí. Dostáváme několikrát denně granulky a jednou týdně nás pustí ven z klecí.

Každý den vypadá stejně. Pomalu zapominám na své paničky. Už jsi nedokážu vybatvit jejich pach, to, jak vypadají. Přestává mi být po nich smutno. Ani nevím, jak mi říkávali.

Probouzím se do nového rána. Vidím tu milou paní, která mi dosypává granulky a přilévá vodu. Ale něco je jiné. Cítím jiný pach. Povědomý, ale nedokážu ho přiřadit. Rozhlížím se kolem a najdu zdroj toho pachu. To je moje panička! Moje milovaná panička! Už jsi vzpomínám. Ten sladký pach. Snažím se k ní běžet, ale mříže mi brání v cestě. Příběhne k mé kleci, otevře ji a začíná mě muchlat a hladit ze všech stran. Odvážá mě domů.

Začínám si vzpomínat. Vidím dveře do naší společné boudy a vbíhám dovnitř. Vidím tam další člepy naší smečky, kteří se na mě vrhají a hladí mě. Vytahují mě do výšky a zase pokládají. Vypadají šťastně. Jsem za to rád. Vidím svůj pelíšek. Milovaný pelíšek u krbu. S úlevou si do něj lehám. Jsem doma.

Z psího jazyka přeložila Karolína Gajdošíková.

Strašák a kůň

Lucie Gajdošíková, 8. třída ZŠ a MŠ Bílovice

Byl krásný slunečný den. Po cestě šel sedlák a vedle něj jeho věrný kůň. Kůň pocítil obrovskou bolest na nohou. Sedlák slyšel, jak kůň nařiká, a otočil se. Viděl jen, jak jeho věrný kůň leží na zemi a snaží se vstát. Poté spatřil, že kůň má něco ze zadníma nohama. Nikdo kolem nešel a sedlák se rozhodoval, co udělat. Sedl si k němu, pohladil ho po hřívě a povídá: „Odpusť mi to,“ a odešel. Uplynulo několik hodin a stále nikdo nešel. Naproti stál jen strašák, jakoby slyšel a viděl, co se stalo. Ale to nejhorší ho teprve čekalo. O pár hodin později dostal kůň hlad. Najednou se ozval něžný hlas a povídá: „Vem si mou mrkev.“ Kůň se vyděšeně rozhlédl, ale nikdo tam nebyl. Jenom strašák. A znovu někdo řekl: „Vem si mou mrkev.“ Kůň se podíval na strašáka, který se na něj smál a podával mu svůj nos z mrkve. „To nemohu,“ řekl kůň. „Přijdeš o čich a už nic neucítíš.“ Ale strašák odmítl koně poslouchat a stále mu nabízel svou mrkev. „Vem si ji. Uděláš mi tím radost a nebudeš mít hlad.“ Kůň si ji tedy vzal a snědl. Nohy už ho tak nebolely, ale pořád se nemohl zvednout. Blížila se noc. Během noci strašák s úsměvem sledoval, jak se jeho kamarád pomalu zotavuje. Bylo ráno a kůň znovu dostal hlad. „Vem si moji kukuřici,“ řekl strašák. „Nemohu, nebudeš moct mluvit,“ odpověděl kůň. „Nevadí. Budu sledovat, jak se léčíš, a budu šťasten,“ řekl strašák. Nakonec si kůň kukuřici vzal a strašák přišel o řeč. Jeho nohy byly pomalu uzdraveny, ale teď přišlo to nejhorší. Chladná noc. Strašák nemohl sledovat, jak kůň trpí. Začal ze sebe shazovat slámu a chtěl, aby se s ní kůň zahřál. „Přestaň!“ vykřikl kůň, protože pochopil, co strašák zamýšlí. „Tvou slámu nechci. Nic by z tebe nezbylo!“ Ale strašák neposlechl a odhodil poslední stéblo slámy. Další den se kůň

probudil, ale strašák už tam nebyl. „Dal jsi mi život a svůj jsi ztratil. Navždy budeš v mém srdci, nikdy na tebe nezapomenu a budu o tobě vyprávět jako o hrdinovi. Děkuji ti.“ Od té doby na něj myslel každou vteřinu a nikdy na něho nezapomněl.

Viktorie Kalinová, 9. třída ZŠ a MŠ Březolupy

Neumím ti ublížit

Kristýna Kuchařová, 8. tř. ZŠ U Pálenice Kunovice

Jednoho chladného listopadového rána hodně foukal vítr. Listí v lese opadávalo ze stromů a žlutlo. Opadané listí zanesl silný vítr až k zaječí noře na kraji lesa.

Nažloutlé listí dopadlo na čumáček malého zajíčka, který právě poznával svět. Listy ho tak šimraly na čenichu, až kýchnul. Se svojí rodinou se chystal najít něco k snědku. Rodiče ho před cestou varovali, ať se drží u nich, jinak se ztratí nebo se stane kořistí jednoho z místních predátorů. Nejvíce se bál lišek. Když ale cítil mateřskou lásku, tolik se nebál. Statečně se přidal ke svým sourozencům.

Vyšli ze zaječí nory. Po půl hodině hledání se zdálo, že dnes zůstanou o hladu, když tu najednou poblíž zahlédli zbytky ovoce. Nadšeně se k nim rozběhli. Zpoza stromu se nepozorovaně plížila liška. Bylo to ještě mládě. Šla poprvé na lov. Měla strach ze zklamání. Všimla si zaječí rodinky. Z neznámého důvodu měla teď větší chuť na zbytky ovoce než na zaječí maso. Svoje chuť ignorovala a soustředila se na malého zajíce, Skokánka. Když Skokánek zaslechl zašustění listí, otočil se. Jakmile uviděl lišku Zrzku, zůstal stát na místě jako opařený. Ani se nehnul. Chtěl utéct, ale tělo mu zamrzlo strachem. Liška se stále více blížila k zajícovi. Skokánek hrůzou ani nedutal. Zrzka na něj cenila své ostré zuby. Zajíček raději zavřel oči, aby se nemusel na svůj strašný konec dívat.

Ale kousnutí do krku neucítil. Otevřel oči. Zrzka se na něj smutně dívala. „Neumím ti ublížit,“ řekla. „Co?“ nechápal zajíček. „Nechci tě zabít,“ hlesla liška. „Ale to musíš! Živíš se masem, bez něj bys umřela hladu!“ upozornil ji Skokánek. Zrzka smutně pohlédla do země a se slzami v očích se rozběhla domů.

Uplynula už asi hodina a Skokánek stále hleděl na místo, kde na něj před chvílí cenila liška zuby. Sice dýchal rychle, srdce mu bušilo jako o závod, ale Zrzka se mu zdála sympatická.

Vůbec nechápal, co se to s ním děje. Jak mu jen liška může připadat sympatická?! Celý den na ni nemohl přestat myslet. Dokonce i v noci se mu o ní zdálo. Jakmile se ráno probudil, měl chuť Zrzku navštívit. Když se rodiče ptali, kam jde, odpověděl, že se jde jen projít. Zrzka se rozhodla stejně jako náš malý zajíček. Chvilí se hledali, až se našli.

Nějakou dobu na sebe jen hleděli a nevěděli, co si říct. Pak se Skokánek odhodlal promluvit. „Takže... ty jsi mě nechtěla sežrat?“ zeptal se bojácně zajíček. „Ne, nechtěla. Sama nechápu svoje myšlení,“ odpověděla Zrzka. „Proč?“ nechápal Skokánek. Liška se na něj usmála: „Jsi sice malý, ale hodně zvědavý. A taky se mi zdáš sympatický,“ řekla liška. „To ty mně taky!“ řekl zajíček. Vtom začalo pršet. Zrzka schovala Skokánka pod svůj ocas. Skokánkovi tlouklo srdce. Zrudly mu tváře. Byl se Zrzkou jen chvíli, ale i tak poznal, že je výjimečná. Zamíloval se do ní. Liška pohlédla na zajíčka. Cítila k němu totéž. Každý den se potajmu scházeli. Čas plynul. Za krátkou dobu se z nich stali přátelé na život i na smrt. Jeden druhého chránil.

Roky ubíhaly. Skokánek i Zrzka dospěli. Byl čas si založit rodinu a žít si svůj život. Nebylo možné jejich přátelství stále tajit. Zajíček i liška chtěli žít spolu, ale báli se vyznat si navzájem svoje city, protože si mysleli, že společný život je nemožný. Jednou se sešli na obvyklém místě. „Poslouchej, Skokánku, musím ti něco říct.“ začala liška. „Co?“ zeptal se zajíc. „Vím, že ti to může připadat divné, ale... já... j-já...“ koktala Zrzka. „No tak to řekni, nemáš se čeho bát,“ povzbuzoval ji Skokánek. „Já... tě... miluju,“ dokončila liška větu. Zajíc zvázněl. „Zní to možná neuvěřitelně, ale taky tě miluju,“ usmál se Skokánek. Zrzka začala plakat štěstím a objala zajíce. Pak se ale zamračila a smutně řekla: „Ale co naši rodiče? Když zjistí, že jsme spolu, tak moji tě zabijí a tví na tebe budou až do smrti naštvaní.“ „No jo. Máš pravdu. Ale jinou možnost nemáme,“ posmutněl zajíc. „Budu ti chránit záda,“ přesvědčovala Zrzka Skokánka. Společně šli novinu oznámit rodičům. Unavená zajícova matka vystrčila hlavu z nory. „Co to má znamenat?!“ vykřikla vyděšeně. „Potřebuji být s ní, miluju ji.“ začal vysvětlovat Skokánek. „Zbláznil ses?! Může tě sežrat!“ vyčítala zajícovi jeho matka. „Věděl jsem, že takhle budeš reagovat. Je mi líto. Odcházím, takhle to bude lepší, věř mi,“ oznámil Skokánek se sklopenýma ušima matce. „Myslela jsem, že jsi jiný. Je to tvoje rozhodnutí. Nemůžu ti ho brát. Běž. Ale už se nikdy nevracej!“ prohlásila s těžkým srdcem zajícova máma. Oči se jí zalily slzami. I Skokánek se rozbřečel.

Liška se zajícem si našli noru na bydlení. „Skokánku, co bys řekl tomu, kdyby tady časem pobíhala mláďata?“ zeptala se Zrzka Skokánka. „Není to špatný nápad,“ odpověděl zajíc. A tak přesně za rok se jim narodily děti. Tělo a barvu srsti měly liščí, ale uši a zuby zaječí. „Myslím, že jsou to liško-zajíci,“ řekla liška. „Já spíš myslím, že jsou to zajíco-lišky,“ usmál se zajíc.

I když mláďátka byla trochu jiná než ostatní, Skokánkovi a Zrzce to nevadilo, protože byli jejich rodiče a měli je rádi.

Vůbec nenezáleží na tom, že je někdo jiný, liší se od ostatních. Důležité je, jací jsme uvnitř. Vždyť rozdávát lásku, radost, pohodu a štěstí může každý z nás.

Jen někdo

Sára Palčíková, 8. třída ZŠ a MŠ Bílovice

Takových lidí není spousta, ale jsou tady a je jim jedno, jak se cítí ti, kterým ubližují.

Nechal mě tam úplně samotnou, bylo mu jedno, co se se mnou stane. Nezajímalo ho to, respektive jsem ho nezajímala já. Zavedl mě doprostřed lesa, uvázal mě ke stromu a odešel. Chvilí jsem si myslela, že se pro mě vrátí, ale nevrátil. Nechal mě tam, kde lidská noha nevzkročí. Volala jsem o pomoc, o pomoc v krajině hluchých.

Začalo se stmívat a já se začala bát. Štěkala jsem a kňučela. Věděla jsem, že tam nejsem sama, slyšela jsem zvuky. Zvuky, kterých jsem se bála. Nevěděla jsem kdo nebo co to je. Stmívalo se pořád víc a víc a najednou byla černočerná tma. Všechno ztichlo. Sem tam bylo slyšet prasknout větve nebo zašustění listů. Měsíční svit udělal ze stromů strašidla, která se pohybovala do rytmu větru. Chtěla jsem odtud utéci, ale nešlo to. Nejspíš přece jen moje štěkání a kňučení někdo uslyšel. Když jsem se ráno probudila, lano bylo rozkousané. Rozhlížela jsem se okolo sebe, ale nikde nikdo. Zdálo se, jako by les každý opustil. Nebylo slyšet vůbec nic, dokonce ani ptačí zpěv. Přála jsem si, ať už jsem venku, pryč z lesa. Když jsem se dostala ke kraji a uviděla pár lidí, nevím, ale měla jsem strach, i když jsem je neznala. Bála jsem se jich. Vybavily se mi všechny špatné věci, co mi kdy dělali. Ne, tam s nimi nechci být. Nechci, aby mi zase ubližovali.

Celý den jsem chodila kolem lesa a přemýšlela jsem. Mám se vrátit? Ne, nevrátím se. Zůstala jsem v lese. Musela jsem se o sebe postarat a časem jsem si na to zvykla. Jak plynul čas, začal sem chodit nějaký kluk. Byl malý, nevím proč, ale ho jsem se nebála. Možná proto, že on nebyl dospělý, třeba se bojím jen dospělých lidí. Každopádně chodil sem každý den. Vždycky měl s sebou papír a tužku. Jednou si pro něho přišla nějaká žena, nejspíš jeho matka a křičela na něho. Říkala mu, že sem nesmí chodit, že je tady zvlčený pes, že mu může ublížit. Tim psem myslela mě. Možná jsem zvlčila, ale neubližuji ostatním, nechci, aby se cítili jak já tehdy. Nechal tady ty papíry. Šla jsem se na ně podívat. Kreslil. Kreslil psy a štěňata. Ten den jsem odtamtud neodešla, čekala jsem, jestli se pro ty obrázky vrátí. Usnula jsem tam. Najednou slyším prasknout větev. Stál tam a díval se na mě. V očích měl strach. Teda aspoň tak vypadal. Šla jsem k němu blíž a čekala, co udělá, jestli uteče. Neutekl. Chvilí se rozmýšlel a pak mě pohládl. Poprvé jsem poznala pravou lásku. Chodil sem za mnou každý den. Vyprávěl mi, co se stalo u nich ve vesnici, jak se mu daří ve škole a jaké je to u nich doma. Měla jsem ho ráda čím dál víc. A cítila jsem, že on mě také. Byl tady pořád, i když přšelo nebo bylo horko. Byl tady a neopustil mě. A já pomalu zapomínala, čím vším jsem si prošla, když jsem si hledala jídlo a musela jíst všechno, co jsem našla, ať to byla mrtvá zvířata nebo něco jiného, nebo jak jsem se musela ubránit zvířatům, která mě brala jako kořist.

Ať jsem byla hladová jakkoliv, jsem ráda, že se to stalo. Našla jsem někoho, kdo mě má opravdu rád a neubližuje mi. Teď vím, že ne každý je ke zvířatům špatný. Myslím, že někteří lidé berou zvířata jako něco bezcenného. Ale pak jsou tu ti, pro které znamenají všechno.

Pes, nejlepší přítel člověka

Klára Příkrylová, 9. třída ZŠ UNESCO Uherské Hradiště

Když jsem byl malý, všichni mě milovali. Byl jsem moc roztomilý štěně s žlutohnědou srstí a obrovskýmá čokoládovýmá očima. Žil jsem na farmě hned vedle krav, ovcí, králíků, slepic, koní, prasat, hus a všelijaké jiné havěti. Celé dny jsem trávil tím, že jsem si hrál se svými kamarády. Nejen s ostatními psy, ale i s kočkami. Jen je s nimi menší zábava, pokaždé se urazí kvůli hlouposti a vyskočí na nějaké vyvýšené vysluněné místo, kde poté celý den dělají, že spí. Nejlépe na střechu. Z psích kamarádů jsem si zapamatoval Bessie, obrovského zlatého retrievra, která ráda běhala přes celou naši louku a čivavu Sisi, která neustále poskakovala, pobíhala sem a tam a tahala mě za uši.

Pak ale nastala změna, kterou jsem naneštěstí zaznamenal až příliš pozdě.

Farma nevydělávala a tím pádem musel můj pán rozprodat všechny nepotřebné věci. Krávy zmizely. Kus naší louky byl najednou ohrazen dlouhým plotem. Většina slámy ze stodoly byla pryč. I sousedé chodili na návštěvy míň než obvykle. Při tom zmatku jsem ani netušil, že jednou dojde i na mě.

Lidé, kteří si mě měli vzít do péče, přijeli v černé limuzíně. Byli to muž, žena a jejich dvě děti, holčička a chlapec, dvojčata. Ty se okamžitě rozběhli pohládit všechno, co na farmě ze zvířat zbylo. Mezitím

muž cosi domlouval s pánem, ten nakonec přešel směrem k mému kotci, vytáhl mě a podal mě nadšením vriskající holčičce. Ta se rozběhla k autu, nastoupila a položila mě na svůj klín. Po chvíli nastoupili i ostatní a auto se rozjelo.

Jeli jsme dlouho. Snažil jsem se usnout, ale nešlo to díky dětem, které se pořád o mě přetahovali. Když jsme zastavili, byla už noc. Stáli jsme před obrovským panelákem. Odnесли mě až do jejich bytu. Budu upřímný, oproti kotci to byl ráj. Byla tu čistá miska s vodou, žrádlo i pelech. Všude byl nový nábytek. Bylo tam tak čisto, že jsem klouzal po naleštěné podlaze. Bylo to dokonalé.

Rychle jsem ale zjistil, že to není tak perfektní, jak jsem si myslel. Otec byl dennodenně v práci, domů se vracel pozdě večer s telefonem u ucha a kufříkem nacpaným papíry. Mě si většinou nevšimnul. Matka obvykle jen uvařila dětem oběd a poté se vydala do města nakupovat nebo byla v obýváku se svými kamarádkami a diskutovali, většinou o nesmyslech, kterým jsem nerozuměl. Všimaly si mě jen děti, které se se mnou neustále mazlily. Venčily mě ráno, odpoledne po škole a večer před večerí.

Tak to šlo pár let. Za tu dobu se z dětí stali teenageři, barbíny a plastoví vojáčky byli nahrazeni šminkami, mobily a počítačem. Ale i já jsem vyrostl, už jsem byl dospělý pes. Už si se mnou nehráli tak často jak dřív. Někdy mě zapoměli vyvenčit. Někdy mi zapoměli dát vodu a jídlo. Škrábal jsem na dveře, štěkal, snažil se upoutat jejich pozornost. Vždy mě jen okřikli, abych byl zticha.

Ale jednou to všechno prasklo. Otec se vrátil z práce rozzlobený tak jako nikdy dřív. Nevím, co ho tak naštvalo, ale přes celý byt začal rvát: „Sakra, Karolínko, nemůžeš tomu psovi dát alespoň jednou to pitomé žrádlo! A Dominiku, už ho konečně vyvenči nebo to tady zas celé zasviníš! Já nechápu, na co jste si ho pořizovali, když se o něj neumíte postarat! Jestli ho budu muset venčit já, tak ho tam nechám!“ „Neboj tati,“ ozval se sarkasticky Dominik, „udělám to za tebe.“ Dal mi náhubek, uvázal mě na vodítko a sešli jsme po schodech ven.

Táhl mě za sebou k nedalekému parku. Na jeho okraji prostě pustil moje vodítko, ani náhubek mi nesundal. Znenadání mě silně nakopnul do břicha. Zakňučel jsem. Hystericky zařval: „tak už konečně padej!“ Rozběhl jsem se do parku. V tuto noční dobu tam nikdo nebyl, ani bezdomovci ne, byla už moc velká zima na spánek na lavičkách.

Po chvíli jsem se zastavil. Byl jsem vyděšený, hladový, žíznlivý a ještě k tomu byla chladná podzimní noc. Pomalu jsem se loudal. Neměl jsem ponětí, kam jdu. Chtěl jsem jen někde přečkat noc. Nakonec jsem dorazil k páru popelnic. Vedle nich ležela matrace. Byla sice špinavá a plná děr, ale neměl jsem na výběr, takže matrace byla mým pelechem pro tuto noc. Schouliil jsem se do klubíčka a usnul jsem.

Když jsem se probudil, bylo už skoro odpoledne. Něco mě přikrývalo tak, že mi bylo teplo. Jsem doma ve svém měkkém pelíšku, myslel jsem si. Nic z toho se nestalo, za chvíli mě vyvenčí a pak se najím svých granulí. Otevřel jsem oči. Byl jsem pořád na té matraci, jen s tím rozdílem, že jsem byl přikrytý dekou. „Á, už jsi vzhůru,“ ozval se hlas. Okamžitě jsem vyskočil na nohy a výhrůzně zavrčel. Uviděl jsem vyděšeného chlapce, bylo mu nejspíš kolem dvanácti. „Neboj, já ti neublížím,“ řekl. „Jen mi tě bylo líto. Jsem Tom. Bydlím kousek odtud, vracel jsem se ze školy a všiml jsem si tě...“ Chvilí byl zticha. „Hele, jestli chceš, mohl bys jít k nám domů, uvidíme, co na to mamka řekne. Teď tě vezmu za vodítko, jo? Tak mě prosím tě nekousni.“ Pomalu se ke mně přibližoval. Nechal jsem ho, neměl jsem na vybranou. Kdybych zůstal na ulici, dlouho bych nevydržel. Opatrně tahal za vodítko, a když viděl, že nevrčím, tak se rozešel a já za ním.

Bydlel v malém útulném domečku na druhém konci města. Jeho maminka byla nejdříve rozzlobená, ale poté se uklidnila, dokonce se i nabídla, že se mnou půjde i k veterináři a že vše zařídí. Zjistil jsem, že už dříve si přáli psa, ale zatím neměli čas se po nějakém porozhlédnout.

Po návštěvě veterinární kliniky jsem byl pořád s Tomem. Chodil jsem s ním ke škole, kde mě pak uvázal a já na něj čekal. Až mu skončila škola, šli jsme si hrát do parku. Jak se ukázalo, Tom neměl skoro žádné přátele. Byl malý, silnější, krátkozraký a pro děti prostě ošklivý. Jemu to očividně nevadilo. Dokonce koupil i frisbee, to je takový plastový létající talíř. On ho házel a já ho chytil. To byla zábava na celé odpoledne.

Jednoho dne mě znovu vzal do parku. Byl tam nový zmrzlinový stánek. Tom se tam okamžitě vrhnul, miloval zmrzlinu. Jak si objednával, uslyšel jsem znenadání vyděšený křik. Rozhlédl jsem se a uviděl skupinu hochů rozestoupených do kruhu. Uprostřed něj stála dívka. Okamžitě jsem ji poznal. Byla to Karolína. Ano, ta Karolína, která mi nedávala najíst. Ta, která je sestrou toho, který mě vykopal na ulici. Kluci se jí posmívali: „Karolína, Karolína, ta je líná!“ opakovali pořád dokola a nebezpečně se k ní přibližovali. To už jsem nemohl snášet. Vytrhl jsem se Tomovi a vletěl přesně doprostřed kruhu ke Karolíně. Štěkal jsem na překvapené hochy. Ti tam nejdříve jen stáli jak solné sloupce, ale když si jich lidé začali všimnout, rozběhli se do všech světových stran. Někteří lidé jen stáli, civěli, a někteří to s nadšením fotili a točili.

Dřív, než mě někdo odchytí, jsem se rozběhl za Tomem. Byl celý bledý, zmrzlina pomalu stékala dolů z kornoutu. Olízal jsem mu tvář. „Pojď, radši půjdeme,“ řekl tiše. Popadnul moje vodítko a utíkal se mnou domů. Pár lidí na něj křičelo, ale on jen přidal do kroku. Doběhl domů, praštil dveřmi a překvapené mamince řekl jen to, že se mu nechtělo být ve škole, a že se těšil domů. Sice se za ním dívala se zkoumavým pohledem, když šel do schodů, ale na víc se neptala. Já jsem se zatím uvelebil ve svém pelechu a podřimoval jsem celý zbytek dne.

Další den mě jako obvykle Tom vyvenčil, ale tentokrát mě do školy nebral, nechal mě doma. „Nekoukej se na mě tak, já jsem na cizí kluky neštěkal. Co kdyby tě někdo poznal?!“ odpověděl mi na můj tázavý pohled. „Mám tě moc rád, kamaráde. A neboj, až se vrátím, tak tě vyvenčím. Slibuju, že půjdeme na vycházku,“ zakřičel, když vycházel ze dveří. Zaklaply se za ním a já čekal. Nikdo nebyl doma, takže jsem v klidu čekal na odpoledne. Tom se vrátil naprosto nadšený s novinami v ruce. „Jsi SLAVNÝ!“ zařval přes celý dům a zavýskl. „Někdo to dal do novin a je to na přední stránce! Pes zachránil dívku... To je neuvěřitelné!“ smál se. „V naší třídě všichni ví, že jsi můj pejsek a gratulovali mi! Chápeš to?! Všichni si se mnou chtěli povídat! Mám kamarády!“

Celý zbytek dne se smál. Šel se mnou přímo do parku. Byli tam jeho přátelé i s Karolínou. K mému překvapení mě nepoznala. Seděl jsem tam, bavil jsem se a hrál jsem si s nimi. Od té doby se toho hodně změnilo. Tom půjde na vysokou, kde bude bydlet. Domluvil se s pár kamarády, že si tam uspořádají víkend. A já? Už jsem starý, moc starý a nemocný. Celé dny jen ležím ve svém pelechu. Nanejvýš vstanu, jen když mě jdou vyvenčit. Dnes je den Tomova odjezdu. Stráví tam prý pár let. Došel ke mně. Překvapily mě jeho slzy v očích. „Měj se, kamaráde. Drž se.“ Pomalu a opatrně mě pohladil. Přešel k mamince, která ho také objala a podala mu jeho velkou tašku. Vzal ji, zamával mi a vyšel ze dveří. Ten den jsem svého milovaného páníčka viděl naposledy.

Julie Vaňková, 10 let, 4. třída ZŠ Jarošov Uherské Hradiště

*Sborníček prací dětí z literární a výtvarné soutěže
Vydává Knihovna Bedřicha Beneše Buchlovana v Uherském Hradišti v červnu 2018
Na obálce je použita ex-libris Tadeáše Fojtácha, na zadní strana obálky ex-libris Alexandry Petřů
Náklad 150 ks
brožovaný výtisk, neprodejné
tisk JOKER, s.r.o. Uherské Hradiště*

**Hradištské
sluníčko**